

Curierul ADVENTIST

„Până aici

Domnul ne-a ajutat”

Anul LXXX – Decembrie 2003 – nr.12

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-sef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Lori Gheorghică
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa Redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Cel mai mare dar
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
„Până aici Domnul ne-a ajutat”
Alina Badea, Oana Pascu
- 8 Spiritual
Omul păcii
Randall Roberts
- 12 Diverse
Răbdare la asamblare
Ovidiu Rădulescu
- 15 Din viața bisericii
Comitetul de buget al
Uniunii Române
Teodor Huțanu
- 16 Interviu
Speranța, mai tare decât teama
Delia Buciuman
- 19 Experiență
Mai mult decât cerem sau
gândim noi
Leonida Ghioaldă
- 21 Educație
Dragă fiule
Bob Blum
- 23 Pagina diasporei
Din Paris, cu dragoste...
Emil Lazăr
- 25 Pagina pastorului
În serviciul public
Ion Buciuman
- 27 Pagina copiilor
Mica prințesă
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 29 Pagina președintelui
Retrospectivă și privire în viitor
Adrian Bocăneanu

Dragi cititori,

Iată-ne ajunși la capătul unei călătorii de un an de zile. Gândurile noastre se îndreaptă cu recunoștință către Tatăl ceresc, care ne-a călăuzit și susținut de-a lungul acestui an. Dorim să vă mulțumim pentru rugăciunile pe care le-ați înălțat pentru noi, pentru scrisorile prin care ne-ați oferit sugestiile și gândurile dumneavoastră de încurajare și îndreptare, pentru ca revista să-și atingă scopul dorit de Dumnezeu. Deși au fost și momente care au solicitat răbdarea și înțelegerea dumneavoastră, credem că Duhul Domnului ne-a ajutat să creștem cu toții în harul și înțelepciunea Sa.

Pentru că dorim ca revista *Curierul Adventist* să fie revista bisericii și comunităților noastre, ne adresăm tuturor fraților și surorilor din țară și străinătate, pastorilor și tinerilor să ne trimită scrisori despre probleme actuale, de interes general, care îi preocupă și ar dori să fie tratate în paginile revistei. De asemenea, dacă aveți întrebări ce vă frământă și căutați un răspuns sau pentru care doriți să aflați poziția sau punctul de vedere al bisericii, le așteptăm cu interes aici, la redacție.

Sunt așteptate cu nerăbdare de noi, dar mai ales de cititorii noștri acele experiențe în care vă deschideți sufletul și ne spuneți ce a făcut Domnul în viața dumneavoastră.

Nu în ultimul rând, dorim să cunoaștem pulsul bisericii, de aceea evenimentele deosebite ce au loc în viața comunităților, a tinerilor sau chiar vechi pagini de istorie adventă, știri, interviuri, reportaje, consemnați-le și trimiteți-le pe adresa noastră sau anunțați-ne în prealabil și, în măsura posibilităților, vom ajunge noi la dumneavoastră.

Cu încrederea că ne vom ajuta unii pe alții să ne clădim caractere pentru a deveni moștenitori ai Împărăției cerurilor, așteptăm cu interes sugestiile dumneavoastră pe adresa redacției.

Redacția

Cel mai mare dar

În aceste zile ale sfârșitului de an, magazinele sunt pregătite să ofere daruri pentru cei dragi. Desigur, înainte de a cumpăra, vă puneți tot felul de întrebări: Cât de mare să fie darul pentru a transmite ceea ce simțiți față de acea persoană? Cum ar trebui să arate? Sau ce dimensiuni să aibă și cât ar trebui să coste?

V-ați gândit care a fost cel mai mare cadou care a fost dăruit vreodată unui om? Probabil că primul gând ar fi să căutați în „Cartea Recordurilor”, însă, pentru a găsi răspunsul potrivit la această întrebare, vă invit să privim la textul de aur al Bibliei.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3,16

În acest verset, pe care cei mai mulți dintre noi îl știm pe de rost, este o descriere a celui mai valoros dar din toate timpurile. Deși atunci când primim un cadou privim la forma și conținutul lui, ceea ce-l face să fie cu adevărat valoros este dragostea care se află în spatele dăruirii. Nașterea, viața și jertfa Domnului Hristos reprezintă cea mai înaltă formă a iubirii și dăruirii lui Dumnezeu pentru lumea noastră.

Prețul dăruirii

„... a dat pe singurul Lui Fiu...” Aici este, cu siguranță, culmea dăruirii. Într-una din poveștile lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au dat o parte din ei înșiși, schimbând adevărata lor existență, pentru ca noi să putem fi salvați. Costul nu a însemnat numai 33 de ani în afara eternității. Nu a fost numai o mică inconveniență pentru câteva ore în ceasul cosmic. Costul a fost o schimbare irevocabilă, în care Fiul lui Dumnezeu a devenit legat față de umanitate pentru

totdeauna. Dumnezeu a devenit om și este mai mult decât vom putea noi înțelege sau explica vreodată.

Viața veșnică, un dar

Nașterea Mântuitorului este mai mult decât nașterea unui băiețel în Betleem. Ea este o confruntare personală cu posibilitatea nașterii mele din nou. Acest eveniment are loc atunci când inima umilă Îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitor și, o dată cu el, primește cel mai mare dar oferit lumii noastre – viața veșnică. Cuvântul inspirat descrie acest dar într-un mod care depășește înțelegerea noastră:

„Slava lumii veșnice a fost deschisă înaintea mea. Vreau să vă spun că cerul merită câștigat. Ținta vieții noastre ar trebui să fie aceea de a ne face cores-punzători pentru tovărășia celor mân-tuiți, a îngerilor sfinți și a lui Isus, Răscumpărătorul lumii. Dacă am putea să privim numai o dată Cetatea cerească, nu am mai dori niciodată să locuim pe pământ.” Ellen White, Maranata – Domnul vine, ed. 1998, p.353

Vă puteți imagina? Un dar oferit tuturor și totuși nepuizabil. Este la fel de mare pentru toți și, oricât ar fi de împărțit, nu dezavantajează pe nimeni. Depinde doar de noi dacă ne dorim darul neprețuit ce ni se oferă, pentru noi și cei iubiți ai noștri.

De aceea, „cei care Îl acceptă pe Domnul Hristos ca fiind Mântuitorul lor au făgăduința vieții de acum și a celei viitoare... O, dacă fiecare ar alege darul ceresc, de a deveni un moștenitor al lui Dumnezeu, al acelei moșteniri care nu poate fi nimicită de nimeni, o lume fără sfârșit! Grăbiți-vă, grăbiți-vă pe cale, să câștigați premiul chemării voastre cerești în Hristos Isus!” Ellen White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, ed. 1997, p. 239.

Gabriel Dincă

redactor-șef

„Până aici Domnul ne-a ajutat”

Comunitatea Labirint la scurt timp după înființare. La amvon, fr. P. P. Paulini.

Octombrie 2003 a fost un timp aniversar pentru comunitățile din București – Labirint și Popa Tatu, doi gemeni în vârstă, au împlinit 80 de ani, iar „nepotul”, comunitatea Liceului AZȘ „Șt. Demetrescu”, din București, 10 ani.

Optzeci de ani – „vârsta celor tari”, cum spune Scriptura, și tot cum spunea ea, „lucrul acesta” nu s-a făcut „nici prin putere, nici prin tărie”, ci prin Domnul și tăria Lui, prin purtarea Lui de grijă. Cine s-ar fi gândit în 1923 că zvelta și destul de fragila clădire – destinată să fie locaș de închinare pentru foarte puțin timp, pentru că Domnul va veni repede – avea să treacă prin două cutremure mari, '40 și '77, și altele mai mici, că avea să funcționeze ca atelier de croitorie, că avea să reziste unui proiect de sistematizare și gestului cunoscut al unei la fel de cunoscute mâini, care însemna: demolare!

Dar casa a rămas în picioare, pentru că Domnul a avut privirea îndreptată asupra ei cu bunăvoință și îngerii Lui au apărut-o. Pentru noi, pentru Biserica AZȘ din România, complexul din Labirint 116 are valoare de patrimoniu, pentru că aici s-au scris multe pagini din istoria noastră. Aici a fost, ani de-a rândul, sediul Uniunii, al Semi-

narului Teologic, al editurii și tipografiei bisericii.

Într-o zi, stând lângă mașina pe care se tipărește *Curierul*, mi-am dat seama că eram exact pe locul unde am stat în urmă cu mai bine de 45 de ani, așezată cuminte pe un scăunel la măsuta de nisip – pe atunci erau trei măsuțe! Și m-am întrebat câți îngeri au trecut pe-aici, prin Labirint 116, de-a lungul vremii, dacă ar fi să socotesc doar îngerii păzitori ai fiecărui membru al comunității, vizitator, pastor, copil, elev de la Seminar sau profesor, angajat al Uniunii sau al tipografiei... Și, pentru că în jurul celor care se roagă – și aici, asta s-a făcut și se face mereu – Domnul dublează garda de îngeri buni, gândiți-vă ce de îngeri pentru un loc atât de mic!

Sabatul din 25 octombrie a fost dedicat aniversării a 80 de ani de existență a comunității Labirint. Motoul a fost: „Până aici Domnul ne-a ajutat”. S-au evocat începuturi, momente deosebite, trăiri la cote înalte ale unor experiențe unice cu Dumnezeu.

Cu această ocazie și pentru ea, a văzut lumina tiparului *Eben-Ezer* – autor Dumitru Popa –, o carte ce cuprinde în 165 de pagini o istorie a comunității în cuvinte,

Alina Badea

secretar de redacție,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Oana Pascu

redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

documente și imagini. Volumul este o parte din „Istoria Bisericii AZS din România” – lucrare ce urmează să apară.

Au fost prezenți cu această ocazie fratele A. Bocăneanu, președintele Uniunii, fratele Petre Teofil, președintele Conferinței Muntenia, și, dintre pastorii ce au slujit comunității de-a lungul anilor, frații Gh. Strâmbu, A. Chelbegeanu, D. Faluvegy, L. Enache, G. Vasilescu, T. Niculescu, V. Petrescu, G. Radu. Au fost prezenți de asemenea actualii pastori, frații V. Tănase și N. Iacob, precum și fratele D. Popa, care s-a implicat într-un mod cu totul special în acest program, deși n-a fost pastorul, ci doar unul dintre vechii membri ai comunității, dar care este legat într-un fel aparte de locul acesta în care a slujit Biserica mulți ani la rând, ca secretar și apoi ca președinte al Uniunii, ca profesor și director al Seminarului și ca redactor al *Curierului* și al altor publicații.

Au fost evocate trecute întâmplări și experiențe, s-au spus cuvinte de îndemn și de recunoștință. Și câte au rămas nespuse, din lipsă de timp! Au fost proiectate imagini din diverse activități ale comunității, începând cu anii '26; mai întâi o imagine a sălii de la începuturi, cu fratele P. Paulini la amvon, orchestre și coruri, copii la Școala de Sabat (cea mai veche fotografie era din '28), instructori, Cercul Tabita, tinerii misionari din anii '30-'40, o echipă de Școală de Sabat – teren din anii '70-'80 –, o grupă de „Primii pași” în care s-au putut regăsi tinerii de azi.

Aniversară și sărbătorească a fost și prezența corului înaintașilor, condus de fratele Gabriel Vasilescu, care, împreună cu corul comunității, a făcut să răsunе din nou Casa de închinare de vechile imnuri advente și de cântări noi, tinerești.

În cadrul serviciului divin din Sabat dimineața a existat un moment în care existența Labirintului a fost frumos încadrată în

timp, între două generații-limită. A fost adus înaintea Domnului, pentru a-I fi închinat Lui, unul dintre cei mai tineri „viitori labirinteni”, Silviu Tănase, în vârstă de o lună, și după rugăciunea de consacrare am avut bucuria să auzim în direct, de la mii de kilometri distanță, glasul fratelui Gh. Indricău, adresând frumoase cuvinte de inimă din partea Domnului și din partea sa, la o zi după ce împlinise nouăzeci de ani. Cuvintele „ordine, liniște, mântuire” s-au auzit la fel ca altădată în liniștea desăvârșită, care a domnit din nou, ca altădată. Între serviciile divine, în curte s-au mai spus cel puțin tot atâtea cuvinte bune și amintiri câte s-au spus de la amvon, dacă nu și mai multe, și încă au mai rămas în inimi atâtea de spus! Desigur, toate acestea au fost notate în Cartea aceea despre care vorbește Maleahi, pentru că toate câte s-au spus erau pentru El. În amintiri, în îndemnuri și făgăduințe am simțit glasul Celui ce spune: „Până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc”.

Nu ne legăm de pământ, deci nici de locul acesta, chiar dacă ne-am obișnuit să-l vedem ca pe un Ierusalim al adventismului românesc, ci doar am făcut un popas, ca Samuel la Mițpa, și-am vrut să înălțăm un altar din recunoștința noastră, pentru că până aici Dumnezeu ne-a ajutat, și să-L rugăm să ne ajute să rămânem mereu „credincioși adevărului în dragoste”.

Program aniversar Popa Tatu – 80 de ani

Desigur, istoria nu se oprește. Ea face câte o haltă doar, atunci când dragostea parcă se îndrăgostește de cuvinte sau, altfel spus, casa noastră „Popa Tatu” se umple cu ramuri de cuvânt și

ofrande de mulțumire. Era 17/18 octombrie 2003, un Sabat unic, de altfel ca toate Sabatele, când ne-am redescoperit nu numai trecutul, ci și pe noi înșine într-un trup și un suflet.

Programul aniversar a început vineri seara, cu echipa de pastori formată din frații Ion Zăbavă, Gheorghe Strâmbu și Dumitru Popa. Prin cuvinte pline de har, aceștia au lăsat să cadă o picătură de istorie în climatul animat de o bucurie sfântă. Biserica noastră mică pe dinafară, dar atât de încâpătoare pe dinăuntru, a fost umplută din preaplinul cântărilor corului veteranilor, condus de pastorul Gabriel Vasilescu.

Sâmbătă dimineața, fr. Ioan Mohora ne-a adus în atenție istoria zidurilor înăuntrul cărora a slujit un număr impresionant de pastori și prezbiteri. Îndreptându-ne spre începuturi, am poposit în fața unui depozit de bărci pentru agrement. Cine putea să-și închipuie că, în timp, această construcție, amenajată cu multă dăruire, urma să fie ea însăși o barcă de salvare pentru multe suflete? Apropo, știți câți membri ar fi avut astăzi comunitatea noastră, dacă nici unul nu ar fi murit și nimeni nu ar fi plecat pe alte meleaguri? Patru mii cinci sute de suflete. Ar fi o mare omisiune să nu-l menționez pe micuțul Andrei Ioniță care, în momente de mare solemnitate, a recitat: „De ani și ani arde aici o făclie”.

Optzeci de ani înseamnă mult sau puțin? Eu cred că cine știe să se bucure de trecut trăiește în viitor, pentru că Dumnezeu unește timpurile și vremurile în providența Sa. Aș vrea, printre rânduri, să înțelegi că „Popa Tatu” face istorie ca mine, care scriu acum, sau ca tine, care citești sau ascuți. Trebuie doar să-L lași pe El să te ia de mână în cercul dragostei Sale. Mie nu-mi rămâne să-ți spun decât „Bun-venit în Popa Tatu!”

Dar cum aș putea încheia rândurile mele? Doamne, Sabatul

acesta este prea frumos ca să-l reținem. Ți-l dăruim Ție ca să-Ți împodobești veșnicia. Notează în el pe toți aceia ale căror inimi au bătut pentru lucrarea harului Tău. Amin.

Valeriu Gherzan

O pagină modestă de istorie

În anul 1921, proprietarul imobilului de pe strada Popa Tatu, nr. 38, industriașul Iulius Huterer, a vândut acest hangar societății cooperatiste „Cuvântul Evangheliei”, actul de cumpărare fiind semnat de Petre Paulini. Urma să se amenajeze aici, prin transformări și adăugiri, un sanatoriu care ar fi marcat un început în dezvoltarea activității medicale a bisericii. În același scop, sosiseră în București și câteva cadre medicale medii. Dacă ideea unui sanatoriu nu s-a putut concretiza, totuși s-a putut realiza o casă de rugăciune după planurile arhitectului Müller, din Sibiu, având alături locuința care a găzduit timp de mulți ani chiar sediul Conferinței Muntenia.

În ultimele luni ale anului 1923, membrii care aparțineau de comu-

apărut și doi preoți ortodocși ruși în stare de ebrietate. Un membru al consiliului bisericesc ortodox, venit special să „asiste”, l-a sesizat pe comisarul de poliție care a venit imediat, a confiscat clișeul, a luat declarații și l-a arestat pe pastorul Ioan Baurer, dispunând totodată închiderea casei de rugăciune.

În anul 1943, prin decretul dat de Ion Antonescu, adunarea Popa Tatu a fost închisă din nou, ca de altfel toate locașurile de cult ale tuturor cultelor, cu excepția celor ortodoxe.

Câteva crâmpoie din amintirile celor care au trăit clipele de început ne vor face să trăim atmosfera acelui început plin de făgăduințe.

„Scurtul timp pe care l-am petrecut în comunitatea Popa Tatu, începând cu anul 1923, rămâne pentru mine de neuitat. Ambianța, numărul mai redus de membri, dragostea cu care ne apropiam unul de altul făceau ca un suflu de viață spirituală să ne ridice mai sus de tot ceea ce era pământesc. Frații și surorile erau

vineri seara erau arhipline. La orele de pregătire participau 30-40 de prieteni.” (Vasile Tolan – București, 24 octombrie 1979)

„În carul Evangheliei, unii trag, alții împing, iar alții pun bețe în roată. Așa s-a întâmplat și în Popa Tatu.” (Toma Dobre)

„Era frig, vorbitorul își ținea predica îmbrăcat în palton. Eram puțini. Stăteam pe bănci de lemn – nu era confortul de azi.” (Alexe Cazan – 1973, București, Popa Tatu)

„Și s-a mai găsit pe ‘meleagurile’ comunității Popa Tatu un pastor alungat spre o destinație obligatorie, pentru ca, în mai mulți ani, să-și ispășească o vină imaginară; un vinovat fără vină... Și s-a prezentat la Popa Tatu sâmbătă, 8 mai 1971. Ce zile frumoase s-au desfășurat în continuare!” (Alexe Constantin – 1978, București, Popa Tatu)

Ioan Mohora

Îți mulțumesc

Îți mulțumesc, Doamne,

Pentru așezarea glorioasă a istoriei noastre care începe cu Tine.

Prea frumos să vorbești despre lucruri

Pentru care timpul n-are nici o măsură.

Prea înțelept să povestești despre frumuseți

Pentru care vremea n-are nici o croială.

Prea înalt să spui despre știință

„La care nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut”.

Te laud, Doamne, pentru că Îți umpli măreția din lucrurile care nu se văd.

Iar pe noi ne-ai adus aici ca însemne ale dragostei Tale.

Și ce frumos se așază gândurile unele sub altele!

Mai întâi Tu le-ai desenat în inima înaintașilor,

Apoi le-ai dat arhitectura vieții și închinării în Tine.

Mulțumim, Doamne, pentru zidirea acestui frumos de biserică,

Pentru minunea închinării tuturor într-Unul singur.

Valeriu Gherzan

Popa Tatu, 1934

nitatea Berzei (Cobălcescu) au venit în Popa Tatu, formând un grup entuziast de 86 de persoane. Comunitatea Popa Tatu a funcționat de atunci până în prezent cu două mici întreruperi, cauzate de evenimente nedorite, dar care i-au mobilizat pe membri la zile de post și rugăciune.

În sala din Popa Tatu, pastorul Ioan Baurer ținea un ciclu de evanghelizare, cu proiecții luminoase. În cadrul imaginilor, au

cu toții pătrunși de o dragoste frățească, neprefăcută, curată, sinceră, de devoțiune și abnegație pentru cauza Împărăției lui Hristos.” (Artur Văcăreanu – pastor, membru în comitetul Uniunii timp de mulți ani)

„Pe data de 1 octombrie 1924, am fost repartizat ca lucrător biblic în comunitatea Popa Tatu, București, care tocmai luase ființă. Mi-aduc aminte că adunările de

Liceul Teologic Adventist – București 1993-2003 Idealuri, realizări, istoric și perspective

„Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă dăm greș în a înțelege aceasta, nu vom avea niciodată un loc în Împărăția lui Dumnezeu” (Manuscripts, 8 iulie 1897). „Știința adevăratei educații este adevărul” (Mărturie, ed. 1995, vol. 6, pag. 134).

Biserica adventă progresează prin cultivarea la cel mai înalt grad a unei adevărate educații și prin vestirea unei solii de reformă în privința stilului de viață sănătos. În cadrul acestui progres continuu al adevărului, a venit momentul ca, în 1992-1993, să fie luată în serios acoperirea nevoii de a avea un liceu adventist, ce trebuia să se extindă pe parcurs cu o școală elementară și gimnazială și chiar cu una postliceală. Așteptările de la acest liceu au fost și continuă să fie mari din partea familiilor, a bisericii și societății, dar mai ales din partea Aceluia care conduce Biserica Sa.

Astfel, a fost nevoie și de câțiva care să muncească din greu, în afara programului lor, pentru ca școala să poată lua ființă. Îi amintesc doar pe Teodor Popescu și pe Adrian Scalat, care au venit providențial în comunitatea Popa Tatu, pentru ca, la momentul potrivit, să asigure cea mai mare parte a lucrărilor administrative, participând cu timp și resurse materiale. La scurt timp după aceasta, în jurul vârstei de 50 de ani, amândoi și-au încheiat alergarea – după convingerea mea – ca biruitori, atât prin exemplul pe care l-au dat la locul de muncă, în familie, cât și prin înființarea liceului. Amintesc, în mod special, încrederea și eforturile investite de părinții și elevii din primele serii, care au făcut față tuturor dificultăților și lipsurilor inerente unui început.

Primul adăpost l-am avut în cadrul comunității Popa Tatu, fiind lipsiți de clădiri și mobilier, dar important era faptul că Dumnezeu a pus în mintea și inima acestor oameni, antrenați într-o lucrare de pionierat, dorința de a-și investi propria viață în idealul funcționării primului liceu adventist din București. Suntem recunoscători față de bunăvoința familiei profesorilor Țanu, care ne-au împărtășit din experiența înființării, cu un an înainte, a Liceului Adventist din Cluj.

Nu aș dori să greșesc prin omiterea vreunui dintre cei care au făcut parte din primul colectiv de profesori și administrație al școlii, dar sunt convins că Dumnezeu a putut lucra prin fiecare, creându-se un ansamblu care s-a dezvoltat și maturizat pas cu pas, primind, o dată cu nevoile, și condițiile materiale necesare.

Esențial este că Liceul Teologic Adventist din București a pornit activitatea, funcționează, dă roade și avem nădejdea că își va urma drumul prescris de cer cu rezultate maxime pentru familii, biserică și societate. Toate își vor avea însă adevărata împlinire dacă, deasupra celor văzute, liceul formează cetățeni pentru cer, pentru onoarea Creatorului și a Răscumprătorului nostru. Acest lucru poate deveni un model privitor la ceea ce se realizează prin înțelegerea adevăratei științe a educației.

Alexandru Stroescu

„Sunt momente în viață când uiti că ai devenit „mare” dintr-o dată și că timpul a trecut atât de repede. Dar îți amintești de clipele deosebite pe care le-ai întâlnit, care au trecut pe lângă tine și au lăsat o parte din ineditul lor în viața ta. Când privești înapoi, poate că momentele cele mai sem-

nificative sunt cele petrecute în liceu, când vorbeai cu prietenii tăi, râdeai și te jucai cu ei sau poate când erai trist și afectat din cauza unor situații neplăcute.

Anul acesta, Liceul Teologic Adventist a sărbătorit zece ani valoroși din viața sa, ani ce au lăsat în sufletul nostru un sentiment care nu poate fi înlocuit de nimic.” (Adina Turturică, elevă în clasa a XII-a A)

„Cu o săptămână înainte de festivitate, toată lumea vorbea că va fi un eveniment frumos, important, unic în viață și că nici un elev din liceu nu trebuie să îl piardă.

10 ani de existență a Liceului Adventist

Abia după ce s-a terminat mi-am dat seama cât a fost de important. Au fost unele momente în care s-au povestit întâmplări hazlii, dar și unele în care aproape îmi venea să plâng. Această festivitate m-a conștientizat, ca nimic altceva, de cât de repede trece timpul și m-a determinat să învăț mai mult, să prețuiesc timpul acesta, pentru că este foarte scump și scurt.”

(Eduard Crăcană, elev în clasa a XI-a A)

„Au fost evocate evenimentele de început, greutatea găsirii unui loc, predicile din partea autorităților și experiențele prin care Dumnezeu, cu toate acestea, a reușit să pună bazele unui loc în care tinerii să aibă ocazia să-L cunoască mai bine pe Creator și să fie formați pentru viață.

Bucuria participării la lucrarea lui Dumnezeu i-a însuflețit pe cei prezenți, iar sentimentul acesta împreună cu dorința unor noi realizări au rămas în gândurile lor și după încheierea acestei aniversări.

(Alina Tutuianu, elevă în clasa a XI-a A)

Omul păcii

**Randall L.
Roberts**

pastor, Loma Linda,
California, SUA

Ministry,
iulie 2003

Întâmpin dificultăți. Am fost rugat să vorbesc despre „omul păcii”. De altfel, creștinul trebuie să fie un om al păcii. Ca pastor, mi s-a cerut să vorbesc despre pace. Ca bun creștin, sunt chemat să trăiesc în pace. Viața mea nu este deloc pașnică.

Motivul pentru care eu mă lupt cu pacea este destul de simplu. Poate fi redus la două cuvinte: *grabă* și *îngrijorare*.

Eu sunt chemat să fiu un om al păcii și mă găsesc într-o asemenea goană, încât viața nu reușește să mă stăvilească și să îmi ofere pace. Richard Swenson, autorul cărții *The Overload Syndrom: Learning to Live within Your Limits* [Sindromul supra-solicitării: *a învăța să trăiești în propriile limite*], prezintă un citat: „Este ca și cum cineva ar pune capacul pe blenderul vieții mele, iar ceea ce se vede pe pereții vasului nu este miraj.” Un alt citat spune: „Mi-am părăsit serviciul când am început să strig la cuptorul cu microunde pentru că i-au trebuit șaiszeci de minute până mi-a încălzit mâncarea!”

Am probleme. Sunt chemat să fiu un om al păcii, iar acțiunea blenderului și a cuptorului cu microunde mi se pare mult prea înceată.

Dar nu sunt singurul care are probleme. O statistică spune că 36% dintre americani spun că ei *aleargă tot timpul*. Puteți să vă imaginați. Aproape o treime dintre americani spun că, pentru ei, viața este ca o alergare pentru a putea rezolva problemele. Un scriitor spunea că, în istorie, această stare de fapt nu are precedent într-un anumit timp sau în vreun loc. Mă întreb câți dintre ei sunt pastori.

Ar fi de mirare să fii și tu printre ei? Participă la următorul test:

Ai ajuns la un semafor. Acum permite-mi să te întreb: „Ce se întâmplă înainte și în timp ce aștepti schimbarea culorii semaforului?” Poți să fii unul dintre cei trei oameni care aleargă tot timpul, iar dacă este așa, ce se întâmplă? La început, când te apropii de semafor, ești în depășirea altor mașini în așa fel încât, dacă este posibil, să fii cel dintâi la linia de oprire, pentru ca să poți fi primul care părăsește intersecția la culoarea verde a semaforului. Cine este șoferul? Ce vârstă are? Cel care conduce este bărbat sau femeie? Ce mașină are? Care sunt șansele ca șoferul să întârzie două secunde până la apăsarea pedalei de accelerație, când apare culoarea verde?

Ai procedat vreodată așa? *Alătură-te acelei treimi!* Sunt fericit să te salut, pentru că înseamnă că nu doar eu am probleme.

Nu doar cuvântul *grabă* tinde să definiască viața noastră și să ne răpească liniștea, ci și cuvântul *îngrijorare*. Sunt multe lucruri de făcut. Când se vor termina? Când va înceta să mai sune telefonul? Nu există o limită a solicitărilor?

Existe multe lucruri de făcut și atâția oameni pentru care să lucrezi. Știați că, în SUA, o persoană care lucrează într-un birou petrece 36 de ore în activități birotice, la un moment dat? Acesta este echivalentul unei săptămâni petrecute la birou în activitățile respective.

Odihna nu este întotdeauna eficientă. În prezent, un american doarme în medie cu 2,5 ore mai puțin decât acum o sută de ani.

Cu câțiva ani în urmă, nepoata soției mele, din Bolivia, a avut ocazia să stea cu noi pentru o vreme. A fost foarte entuziasmată de venirea ei în țara aceasta și că aici totul va fi peste așteptări. Auzise atâtea lucruri despre SUA!

Într-o zi, după ce stătuse deja aici o bună perioadă de timp, am întrebat-o: „Silvia, cum ți se par *los estados unidos* (Statele Unite)?

A stat pe gânduri pentru câteva momente, apoi a spus: „La vida aquí es muy agitada.” „Viața de aici este foarte – este cuvântul pe care ea l-a ales – agitată.”

Imediat m-am gândit la mașina noastră de spălat. Dacă o deschizi în timp ce spală, poți vedea melanjorul. Acțiunea lui face ca rufe să fie în continuă mișcare centrifugă – unele sunt lipite de pereții cuvei, altele sunt răsucite. Cuva se află în continuă rotire, agitare.

Astfel, spunea Silvia, se desfășoară viața agitată în SUA.

Aceasta este și problema mea. Trebuie să fiu un om al păcii. Trebuie să vorbesc despre pace, cu toate că cele două cuvinte care apar înghesuite deasupra vieții mele sunt *graba* și *îngrijorarea*.

Provocarea pentru pastor: om al păcii

Bineînțeles că ar fi frumos dacă la întâlnirea pastorală s-ar spune: „Acesta este adevărul. Așa este viața. Așa stau lucrurile în afară. Aici însă – înăuntru – viața este diferită. Aici viața este liniștită, calmă și pașnică.

Ar fi frumos, dar lucrurile stau altfel. Mai mult, o simplă privire de ansamblu asupra vieții din biserică sugerează că ea reflectă tocmai realitatea lumii înconjurătoare.

Am participat recent la Convenția Națională a Pastorilor. La a doua întâlnire în plen, organizatorii conferinței au prezentat un pastor căruia i s-a dat o invitație pentru a veni la întâlnire. El a fost pastorul aceleiași biserici timp de 44 de ani! În seara în care a fost prezentat, pastorii l-au primit cu ovații. De ce? Ar fi multe motive,

dar principalul era faptul că noi, corpul pastoral, recunoșteam cât de grea este pastorația. Cunoșteam provocările care există în viața unui pastor. Știam și dificultățile cu care se confruntă un pastor, și tulburările lumii pastorale. Atunci însă, când am întâlnit un pastor care era de 44 de ani în același loc, am fost profund impresionați. Graba și îngrijorarea nu l-au reținut de la o viață de slujire în același loc.

Este una dintre provocările mele și poate că este și a dumneavoastră. Am probleme și sunt chemat să fiu un om al păcii, deși mă simt adesea vânat și încorsetat de grabă și de îngrijorare.

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Aș dori să am pace. Este ceea ce vreau să am. Chiar simt o provocare în acest sens.

Viața mea poate să fie plină de goană și poveri, grijă și grabă, dar vreau pace. Întrebarea este: *Cum pot să am pace?* Este greu să găsești o asemenea pace, mai ales în lumea pastorală. Deși lucrurile nu merg în direcția dorită de noi, este o lucrare care nu are oprire.

Ați auzit istoria relatată de Chuck Swindoll? Un pastor urma să încheie activitatea după 20 de ani. El s-a hotărât să devină conducător de cortegii funerare. Cineva l-a întrebat din ce cauză face această alegere. „Ei, bine”, a spus pastorul, „răspunsul este simplu. Vedeți, în pastorație am

petrecut doisprezece ani încercând să-l îndrept pe John și nu am reușit să îl corectez. Apoi am petrecut paisprezece luni, încercând să remediez probleme în familia Smith, dar n-am reușit. Pe urmă am petrecut alți trei ani, încercând să o îndrum pe Susan, dar ea nu s-a lăsat îndrumată. Dar acum? Lăsați-mă să vă spun ceva – acum, când îi îndrept, *ei stau drept*.”

Presupun că aceasta este una dintre problemele cu care ne confruntăm în cazul celor vii – ei nu vor să se îndrepte. De vreme ce ei nu vor, iar tu vrei să fii un om al păcii, este o mare provocare. Deci cum am putea fi oameni ai păcii?

Un om al păcii. Cum?

Într-un fel, societatea noastră spune că una dintre metode ar fi *eliberarea*. Este ca și cum ai evada pe o insulă. Să ignori realitatea printr-un film. Să cauți eliberare prin citirea unei cărți. Să te eliberezi, pentru că în eliberare este pacea.

Evadarea este una dintre opțiuni, dar, sincer, nu este prea bună, pentru că în curând „escapada” se termină, iar problemele vieții apar din nou tocmai acolo.

O altă modalitate ar fi să depindem de *circumstanțele* înconjurătoare care pot să ne ofere pace. Dacă circumstanțele sunt favorabile, atunci putem avea pace. Corect?

A fost o perioadă în care, dacă depindeai de circumstanțe ca să devii un om al păcii, puteai să reușești chiar într-un mod convingător. Dar aceste timpuri au dispărut de mult din oglinda retrovizoare.

Cum putem să devenim oameni ai păcii?

Deschideți Biblia la Evanghelia după Ioan, la capitolul 16, apoi la capitolul 14. Încercați să comparați aici două versete, câte unul din fiecare capitol. Isus vorbește tocmai în noaptea dinaintea crucificării. Crucea era realitatea următoare. Vișta Lui era în pericol de moarte. De fapt, ar fi greu să ne imaginăm o ocazie mai tumultuoasă. Furtuna era gata să se dezlănțuie asupra Lui. Tunetele puteau fi auzite. Ambianța era împovărătoare. Necazul se iveaua. Era timpul potrivit pentru *grabă* și *îngrijorare* – „Hai să ieșim repede de aici, pentru că sunt suficiente motive de îngrijorare.”

Totuși, în mijlocul acestor momente tulburi, Isus vorbește despre pace. Putem să ne imaginăm? Ar fi oare un moment mai nefavorabil pentru a vorbi despre pace? Iar acum să auzim ce spune. Citiți Ioan 14,27 și 16,33.

Aici este o făgăduință nouă. În Ioan 14,27 este pentru prima dată când apare cuvântul *eirene* – „pace” – în cea de-a patra Evanghelie. Este timp nepotrivit pentru a vorbi despre pace, tocmai când furtuna, conflictul, este gata să se dezlănțuie. Nu știu cum ați fi reacționat, dar un lucru este sigur – pacea despre care Isus vorbește nu înseamnă *absența conflictului*. Isus era numai la câteva ore înainte de crucificare. Nu cu multe capitole mai înainte, El spunea că este „tulburat” (Ioan 12,27) de ceea ce urmează să se întâmple. Cu toate acestea, vorbește despre pace.

Astfel, pacea pe care Isus ne-o oferă nu înseamnă încetarea stresului, necazului sau a dificultăților. Un teolog al Noului Testament exprima foarte simplu:

„Pacea pe care Isus Își are temelia în Dumnezeu nu se bazează pe circumstanțe.”

Dacă am sintetiza cele două versete, am putea face două afirmații simple despre pacea oferită de Isus. Pentru început, am putea spune: *În lume sunt necazuri*. Iar acum, făgăduința din partea lui Isus este ca o mângâiere, pentru că ne spune că vom întâmpina dificultăți în lume, iar acest fapt nu înseamnă că ceva nu merge bine. Dimpotrivă, este dovada că este obișnuit.

În prima parte a anului 1990, în SUA, un număr mare de oameni bine cotați profesional s-au mutat de la oraș la țară. Când oamenii bogați, obișnuiți cu toate facilitățile vieții urbane și suburbane, au venit în mediul rural, v-au dat seama ce s-a întâmplat. Patrick O'Driscoll scria în revista *USA Today*: „Vitele vecinului tău pot avea un miros deranjant... Este

diții, așa că au început să se plângă. Sesizările lor nu au fost percepute întotdeauna în mod pozitiv. Astfel, reprezentantul de județ John Clarke, din regiunea Larimer, Colorado, a primit atâtea sesizări minore, încât, într-un final, a scris o broșură intitulată *Codul vestului: realitățile vieții rurale*. Scopul era să prevină oamenii care aveau intenția să se mute la țară și să știe la ce anume trebuie să se aștepte. Iată câteva dintre precizările sale:

„Animalele și îngrășământul rezultat pot crea un miros insuportabil. Ce altceva am putea spune?”

„Dacă drumul dumneavoastră este pietruit, v-a putea aștepta ca administrația regiunii Latimer să îl niveleze în viitorul apropiat... Drumurile pietruite produc praf... Praful este o realitate a vieții rurale în multe regiuni.”

posibil să fii nevoit să îți transporteți tu însuși gunoiul menajer. Este posibil ca scrisorile să vină cu întârziere sau chiar deloc. Este posibil ca în zonă să nu fie curent electric și linie telefonică. Este posibil ca pompierii sau salvarea să nu intervină suficient de rapid în caz de urgență. Este posibil ca drumul de acces montan din preajmă să nu fie întreținut sau pavat.”

Desigur că nu erau mulți pregătiți pentru asemenea con-

„Topografia ținutului poate să vă precizeze direcția torentului de apă, în caz de precipitații abundente. Dacă proprietarii unui ținut au astupat o ravenă, au descoperit în curând că apa le-a inundat casele.”

Clarke nu a încercat să-i îndepărteze pe cei nou-veniți. „Noi vrem să știe la ce să se aștepte,” spunea el.

În același fel, Isus spune că oamenii grăbiți și îngrijorați care

doresc pace să se aștepte ca în lume să fie necaz. Dar această afirmație nu ar trebui să ne rețină de la realitatea celei de-a doua afirmații: *În Isus este pace*. Deși poți fi sigur că „lumea este plină de rele”, cei care sunt în Isus au pace. Lor li se dă favoarea de a depăși teama și de a avea pace.

Eugene Peterson, autorul cărții *Pastorul contemplator*, scria despre o scenă prezentată în romanul *Moby Dick*, de Herman Melvill. În carte se descrie imaginea unui vas pescăresc ce înăltă pe un ocean învolburat și agitat, în urma balenei albe și puternice Moby Dick. Marinarii lucrează intens, cu mușchii încordați, cu maximă concentrare și atenție, focalizându-și energia asupra cerințelor de moment. Puteau vedea lupta cosmică dintre bine și rău. Marea era agitată și un monstru marin se împotriva capitanului vasului, Ahab, un om certat cu legea.

Dar ceea ce reține atenția este un om de pe vas, care nu făcea nimic. El nu ținea nici vâslă, nici nu transpira și nici nu striga. Era calm și indiferent în mijlocul a tot ceea ce trosnea și amenința. Cine era el? Era harponierul – cel care urma să lanseze cangea spre balenă. Ca și harponierul, balena aștepta liniștită și calmă. Apoi, în romanul *Moby Dick* urmează fraza: „Pentru a asigura eficiența maximă, harponierii acestei lumi trebuie să înceapă prin depășirea stării de lenevie, pasivitate, și nu prin evitarea greutăților.”

Ați înțeles? Acum să auzim comentariul lui Eugene Peterson cu privire la imaginea relatată de Melvill. „Afirmațiile lui Melvill pot fi așezate alături de cuvintele psalmistului: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmi 46,10) și ale lui Isaia: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30,15).

Peterson continuă: „Pastorii știu că ceva se întâmplă în lume... Balena albă, simbolul răului, și capitanul anchilozat, personifica-

rea omului fărădelegii, s-au colateralizat în luptă... Într-o asemenea luptă, zgomotul este inevitabil și o mare cantitate de energie este irosită. Dar, dacă nu este nici un harponier în barcă, bălălia nu va avea un sfârșit pozitiv. Iar dacă harponierul este obosit, ca unul care și-a abandonat responsabilitatea și a devenit un vâslăș, nu va fi pregătit și eficient când este timpul să arunce lancea.

Oarecum, pare mai provocatoare preluarea rolului de vâslăș – a lucra cu zel pentru o cauză morală, irosindu-ne energia într-o bălălie care are consecințe veșnice. Adeseori, pare mult mai dramatic să fii în rolul căpitanului Ahab, obsedat de visurile răzbunării și de represalii, cu gândul la vechea injurie adusă de Inamic. Există o lucrare mult mai importantă și grea. Cineva trebuie să lanseze harponul. Unii trebuie să fie harponieri.”

Este atât de tentant să permiți ca graba și grija vieții să restrângă aspectul la care fiecare creștin, mai ales pastorul, este chemat să adere – simpla datorie de a fi cu Isus. Când furtuna vieții cuprinde cerințe, planuri, așteptări și întâlniri de afaceri, poate să îngreuneze barca în care călătorim și suntem tentați să abandonăm rolul de harponier și să punem accentul pe vâslire. În aceste momente, ar trebui să ne amintim că toți creștinii, mai ales pastorii, sunt chemați, înainte de toate, să fie numai cu Isus.

Acest lucru se spune în Ioan: „În Mine aveți pace. În lume este necaz, dar în Mine, pace.”

Pacea în Isus

Trebuie să fim cu Isus. Trebuie să rămânem – așa cum spun ultimele capitole ale Evangheliei lui Ioan – în El.

Când ai fost ultima oară cu El? Când ai zăbovit îndelung ultima oară în prezența Sa? Când ai găsit ultima dată, în mijlocul furtunii, tulburat și dezorientat, în dezlănțuirea tumultuoasă, un refugiu doar lângă El?

În lume, pacea depinde adesea de ceea ce se întâmplă în afară. Darul păcii, oferit de lume, se rezumă la lucruri exterioare. Dar Isus spune: „Aceasta nu este pacea Mea. *Pacea Mea depinde de ceea ce este înăuntru* (în inimă), nu în afara ei.”

În timpul celui de-al doilea război mondial, când orașul Londra era bombardat, o doamnă

în vârstă părea foarte liniștită. „Cum poți să fii calmă?” au întrebat-o prietenii. „Cum poți să te odihnești, când tot orașul pare să se prăbușească?”

Ei bine, spune ea, „motivul este că în fiecare seară îngenunchez lângă pat și Îl rog pe Dumnezeu să fie cu mine toată noaptea. Apoi consider că nu are rost ca amândoi să stăm de veghe toată noaptea, de aceea adorm.”

Pacea lui Dumnezeu nu neagă pericolele, dar harul lui Dumnezeu ne permite să fim liniștiți chiar și în fața pericolului. De ce? Pentru că a fi un om al păcii depinde de ceea ce este înăuntru, nu de ceea ce este în afară.

Așa că întâmpin dificultăți. Viața mea este plină de grabă și de griji. Dar știți că adevărata problemă nu sunt graba și grija. Nu, adevărata problemă este dacă eu locuiesc mai mult în lume sau mai mult cu Isus.

Traducere: pastor Daniel Niculescu

Răbdare la asamblare

**Ovidiu
Rădulescu**

*Hot Springs,
SUA*

Bucătăriile americanilor sunt, de fapt, porțiuni ale sufrageriei, amenajate special, extrem de atrăgătoare ca aspect, dar producătoare de miros specific în toată casa, în caz că cineva chiar dorește să gătească, și nu doar să încălzească bucăți de pizza cumpărate mură-n gură... Așa că am fost nevoit să cumpăr un aragaz de campanie, ceva ce în engleză se numește „outdoor gas grill”. Prețul redus și necesitatea de a muta cu totul izul de tocană din perimetrul sufrageriei pe terasă m-au convins. Așa că am admirat și apoi am plătit pentru aparatura care are două ochiuri de aragaz, grătar special cu trei niveluri, cuptor închis, prevăzut cu termometru, roți ajustabile, butelie cu propan, ușor de schimbat... ce mai, o minune care doar să-ți lustruiască pantofii nu știe. Salivam gândindu-mă la cartofi înăbușiți și ciuperci la grătar, vinete gata de zacuscă și porumb copt ca la mama acasă, bunătați gătitе automat cu doar trei apăsări de buton, lăsând mirosul să zboare de pe terasa noastră spre cea a vecinilor. Cum utilajul era prea mare pentru mașina mea, am lăsat magazinului adresa și a doua zi m-am pomenit cu aragazul la ușă. Surpriză: de data aceasta nu mai era gata de a fi utilizat, ci împachetat, cu toate părțile componente ambalate în plastic și înghesuite într-o cutie mare de carton. Inscripția de pe cutie afirmă că „o persoană medie poate asambla singură produ-

sul în trei ore, respectând instrucțiunile și urmărind schița”. Nu sunt și nu voi fi niciodată „o persoană medie”. Când este vorba de asamblare, în general, prefer să las locul altora mai îndemânatici, mecanici și lăcătuși din naștere. Sunt atâția cu mâini de aur, gata să pună șurubul potrivit la locul potrivit din prima încercare. Așa că am ținut cutia în sufragerie, contemplând-o, preț de două săptămâni. În casa noastră, orice spațiu neocupat devine curând un loc de refugiu pentru obiectele care ar putea vreodată să devină folosite. În special, în birou și în camera copilului. Această tendință a mea, innăscută și transmisă generației următoare, este un permanent izvor de mici conflicte domestice.

Pentru mine, orice raft devine bibliotecă și orice parte ieșită din plan, fie a zidurilor, fie a mobilei, devine cuier. Dacă nu ar fi cea căreia i-am promis dragoste și înțelegere până ce moartea ne va despărți, ar fi imposibil să mai găsesc ceva prin preajmă... Prin urmare, cutia conținând bucătăria și bucătăreasa într-o singură mașinărie s-a transformat în „măsuță de pus picioarele și revistele atunci când citesc așezat pe canapeaua din sufragerie”.

Până la urmă, am cedat „sugestiilor” primite din partea celorlalți membri ai familiei, așa că, venind într-o zi ceva mai

devreme acasă, mi-am luat inima în dinți și șurubelnița în mâini, trecând la acțiune. Am desfăcut partea superioară a ambalajului de carton și am descoperit o diagramă, la vederea căreia mi s-a făcut rău. Zeci și zeci de părți componente, săgeți, linii punctate, linii întrerupte, proiecții în epură și secțiuni sagetale. Ah, nu era mai bine cu aragazul din sufragerie și hota mergând la maximum? Ce dacă era miros! Vorba aceea brunetă: „Alții moare și-așa n-are”. Cu cât mă uitam mai perplex la diagramă, cu atât mi se părea că seamănă cu încercarea unui terorist saudit de a copia planurile unei bombe cu neutroni.

Mi-am reamintit că aragazul este livrat cu o butelie ce conține propan: imediat m-am și văzut în flăcări, după explozia ce mi-a aruncat capul (partea A) în partea opusă membrilor (părțile B, C, D și E din secțiunea 4), iar restul trupului (F1-F2) zăcând carbonizat pe suportul S (secțiunea 2). Diagrama conținea și instrucțiuni în cuvinte, scrise pare-se în engleză, dar limbajul laconic și exprimarea aproximativă nu lăsau nici un dubiu cu privire la proveniența asiatică a produsului. Cuvintele folosite erau adverbe de loc și

verbe de mișcare, cam zece la număr. Era și un număr de telefon acolo, pentru cei ce preferă să audă instrucțiunile de asamblare în spaniolă, vietnameză și farsi. Evident, nimic în românește sau măcar în franceză, cu care mă mândream acum câțiva ani pe la vămile de dincolo de Nădlac.

M-am oprit în acea seară cu asamblatul în acest stadiu, sperând că dimineța, cu mintea mai clară, voi vedea altfel viața și diagrama. Dar degeaba... După o altă săptămână în care am ocolit în permanență maldărul ca un careu de fiare și șuruburi cu diagramă

în coadă, m-am hotărât să apelez la prieteni, chiar cu riscul de a fi judecat drept un bărbat fără simț practic. Din păcate, situația a luat o întorsătură politico-religioasă inedită. Un amic, conservator, a favorizat o interpretare literară a textului diagramei, în timp ce un altul, membru al unei biserici harismatice române de pe-aici, a promovat libera improvizație, insistând a ne ruga cu toții cu glas tare ca să primim darul tălmăcirii diagramelor. Am încercat un compromis, dar nu am avut cu cine. Conservatorul se dezlănțuise, susținând imanența textului scris și desenului negru pe alb. Liberalul inspiraționalist a avut la rândul lui proasta idee să-i reamintească oponentului că un creștin care votase cu simpatizantul homosexualilor, Al Gore, este un oportunist și în biserică, și în politică și, prin urmare, nu mai are voie să-și exprime opiniile în public pe marginea unui subiect atât de important. Le-am smuls diagrama, devenită litigiu precum „filoque”-le din crez, mai ales că între timp veniseră și alți spectatori dornici să își expună punctele de vedere în agora sufrageriei mele. După ce agitația și agitatorii s-au dus pe la aragazurile lor, am rămas singur în mijlocul răvășelii,

uitându-mă în jur precum singurul supraviețuitor ce contemplă tabloul dezolant al fragmentelor avionului prăbușit.

Următoarele seri mi le-am petrecut, de data asta, singur, încercând să caut care șuruburi la ce piulițe se potrivesc și care țevi cu filet se împerechează cu coturile respective, sortate pe lungimi și grosimi... Mi-am amintit de o glumă cu tovarășul muncitor Golea, care lucra la fabrica secretă de mașini de cusut din Cugir. Toți colegii apăreau îmbrăcați bine și aveau mașini, numai el, bietul Golea, făcea naveta în pufoaică rusească și pe o bicicletă de pe vremea nemților. A întrebat, mai ferit și el, un coleg de încredere:

– Măi, cum faceți voi de vă merge așa bine, că mie de-abia îmi ajunge să trăiesc?

– Tu nu lucrezi cu piesele de aici, de la fabrică?

– Ba da...

– Păi, ia și tu astăzi o piesă, mâine alta, ca noi toți, și după ce strângi cât îți trebuie, assemblează și vinde.

A strâns bietul Golea cât a strâns, apoi s-a dus tot la colegul acela:

– Ei, ai făcut cum te-am sfătuit?

– Făcut...

– Și?

– Degeaba, oricum aş asambla piesele, îmi iese ba mitralieră, ba lansator de grenade!

Am luat-o empiric, adică băbește, și, încet, încet, aragazul-cuptor-grătar a început să prindă contur... Când l-am văzut gata funcționând, am făcut precum femeia aceea din pildă cu banul pierdut, m-am grăbit să spun și altora marea mea realizare... Reacțiile au fost contradictorii. Unii s-au bucurat, alții mi-au amintit cât timp și energie am pierdut pentru că nu am chemat un specialist, cum mi-au sugerat (acum auzeam sugestia pentru prima dată), iar cei mai mulți s-au arătat sceptici până când nu vor gusta din produsele coapte sau prăjite ale mamonei cu propan, la care mă închinaseam atâtea și atâtea seri la rând.

Experiența aceasta m-a învățat o lecție importantă, esențială chiar, pentru oricine este interesat de asamblări în domeniul spiritual. Într-un fel, și grupul nostru românesc din cadrul bisericii de aici (ba chiar întreaga biserică) poate fi descris ca fiind o adunătură de părți componente A, B, C etc., precum aragazul acesta, livrat în zeci de bucățele. Inițial, pare descurajant de nefuncțional

și imposibil de văzut ca produs finit, atunci când privești schema. Ori, și mai rău, o potențială mitralieră gata să fie unealta cea mai ucigașă din lume. Fratele A și frațele B, interconectați de interese personale IP, iar sora C și soțul dănei D, uniți prin bară de legătură U (de la ură), pot forma o instalație de produs stres și nefericire, în orice biserică, de pe orice meridian al lumii. O scânteie numai și bum! – gata, unealta face victime, cu toate că piere chiar și ea în dezastru, precum teroriștii sinucigași.

Aceleași părți, dar exact aceleași, de data aceasta corect asamblate de către un meseriaș gen Șeful sectorului Suflete (avea totuși o morală sănătoasă piesa asta, nu-i așa?), pot deveni o binecuvântare. Aceleași componente pot fi asamblate să devină instrumentul prin care Dumnezeu să poată atrage atenția lumii asupra valorilor Sale eterne: credință, nădejde și dragoste, în ordinea inversă a importanței. Pentru că „slabă și plină de defecte, așa cum ar părea, biserica este singurul obiect de pe pământ asupra căruia Dumnezeu Își îndreaptă întreaga Sa atenție și dragoste” (E. White, *Special Testimonies to Battle Creek Church*, p. 18).

Așa că nimeni nu trebuie să se grăbească, provocând astfel o explozie datorită aparentei lipse de îndemânare a celui ales să assembleze suflete și caractere. Cine va răbda până la sfârșit va avea satisfacția să se autodescoapere la capătul benzii de montaj, piesa esențială și perfect funcțională în angrenajul bisericii lui Dumnezeu. Doar dacă nu dorește să intre în cine știe ce mecanism ieftin, de ocazie, gata asamblat, dar și gata ruginit, vreo altă biserică-monument anchilozată în dogme și tradiții, vreo organizație cu butelia fâsâind, aproape goală, ce promite „foc sacru” la preț de doi bani.

Răbdare la asamblare!

Comitetul de buget al Uniunii Române

Cernica, 24-25 noiembrie 2003

În zilele de 24 și 25 noiembrie 2003 s-a desfășurat, în campusul adventist Cernica, comitetul de sfârșit de an al Uniunii Române. Acest comitet se numește și „comitet de buget”, având în vedere responsabilitatea sa de a stabili și aproba planurile și activitățile principale, care vor transforma în misiune resursele materiale și umane ale bisericii.

Cei 33 de participanți, constituiți din membrii comitetului Uniunii, reprezentanții conferințelor și instituțiilor, deopotrivă pastori și membri ai bisericii, având ca oaspete special pe fratele Peter Kuntze, trezorierul Diviziunii Euro-Africa, s-au constituit într-o adevărată grupă de închinare și lucru, sub genericul „Uniți în căldura părtășiei” – tema mondială a anului 2004. Nu este lipsită de semnificație includerea ca prim punct pe agenda de lucru a Anului Mondial al Misiunii, iar fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii, a condus lucrările în așa fel, încât suflul mobilizator al acestui subiect să pătrundă toate rapoartele și dezbaterile care au urmat. Startul dat la 1 noiembrie a.c. prin pliantele „Există speranță” nu a rămas fără ecou. Astfel, s-a deschis o emoționantă sesiune ad-hoc pentru ca frații președinți ai conferințelor să relateze primele răspunsuri primite. Acțiunile anului misionar vor continua cu programul „Un nou început”, care va atrage în acest flux de activități lucrători din țară și străinătate – pastori, evangheliști și membri ai bisericii. Un factor de noutate este mobilizarea unui număr de aproape 200 de tineri ca vorbitori principali, în tot atâtea ocazii de predicare a Evangheliei. DVD player-ele și videoproiectoarele vor însoți aceste eforturi și își vor dovedi încă o dată utilitatea. Săptămâna de Rugăciune, special dedicată acestui eveniment de la începutul anului 2004, va oferi ocazia pregătirii spirituale necesare, pe care nimeni nu ar trebui să o piardă.

Rapoartele administratorilor Uniunii și ale reprezentanților activităților departamentale au redat deopotrivă realizările și dificultățile anului trecut, precum și strategiile concrete pentru 2004. S-a evidențiat lansarea curajoasă în noi proiecte și

finalizarea tuturor celor în desfășurare, într-o atmosferă de conjugare a eforturilor tuturor departamentelor. În urma analizării proiectelor propuse, s-a votat bugetul anului 2004.

O atenție specială s-a acordat evaluării implementării direcțiilor strategice ale Bisericii Adventiste din România – consolidarea noilor membri, creșterea bisericii, relații externe și reînvierea închinării –, afirmându-se în același timp și măsurile concrete, menite să continue dezvoltarea lor în anul viitor.

În agenda de lucru a fost inclusă analiza și votarea altor puncte: programul activităților anului 2004, calendarul zilelor și colectelor speciale 2004-2005, precum și adoptarea a patru declarații oficiale: declarația cu privire la conflictul de interese, declarațiile cu privire la Sfânta Scriptură și Spiritul Profetic și declarația cu privire la grupurile etnice. A fost, de asemenea, votată schimbarea intervenită în conducerea postului de radio Vocea Speranței: ca urmare a retragerii fratelui Daniel Thomas, fratele Mihai Gădea a fost numit director general al Centrului Media Adventist, care cuprinde atât studioul radio, cât și cel video, iar fratele Nelu Burcea a fost numit director al postului de radio „Vocea Speranței”.

La încheierea comitetului, fratele Peter Kuntze a ținut să aprecieze progresul realizat în viața bisericii din România, fără a omite însă dificultățile cu care ne confruntăm și care cer mobilizare pentru a le depăși. „Mă bucur că puneți accentul pe misiune. Situația prezentă nu va dura prea mult. Această conștientizare poate fi un impuls misionar real”, a ținut să precizeze, la încheiere, fratele Kuntze.

Prin componența și preocupările sale, comitetul anual este o imagine în miniatură a întregii biserici. Alăturarea întregii suflări advente la strădaniile de a trasa o viziune conform voinței lui Dumnezeu și apoi – prin harul Său – de a o vedea transpusă în practică este prioritatea rugăciunilor și preocupărilor noastre. Numai uniți în căldura părtășiei vom împlini așteptările doritului nostru Mântuitor.

Teodor Huțanu

secretar,
Uniunea Română

Speranța, mai tare decât teama

Interviu cu Mark Finley

Care este scopul vizitei dumneavoastră în România și ce doriți să realizați cu aceste întâlniri în diferite locuri din țară?

Sunt aici în special pentru a consolida ceea ce au realizat, de aproximativ un an, emisiunile de televiziune transmise pe Realitatea TV. Postul de televiziune „It Is Written” emite deja în 130 de țări, în 10 limbi, iar în ultimul an am fost prezenți și în România. Sunt deci aici pentru a vizita 10 orașe-centre și a arăta modul în care Isus poate produce transformări în viața oamenilor din societatea românească. Vom avea participanți din întreaga țară și cred că mii și mii de oameni vor dori să asiste la aceste conferințe, pentru a-i vedea pe cei care au apărut în cadrul emisiunilor de pe Realitatea TV.

De curând ați fost chemat să sluiți ca director al programului „World Mission”. Care sunt proiectele de viitor ale acestei noi instituții?

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se concentrează asupra misiunii pe care o are. Existăm tocmai pentru a îndeplini această misiune, pentru a predica Evanghelia lui Hristos în lume. Noi credem acest lucru pornind de la textul din Matei 24,12, care spune: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”, și de la ceea ce spune Ioan în Apocalipsa 14,6: „Și am văzut un alt înger care zbura în mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Credem că Biserica Adventistă are o misiune de îndeplinit. Responsabilitatea mea este aceea de a promova la scară largă și a stimula împlinirea acestei misiuni pretutindeni în lume. Ajut biserica să se concentreze întotdeauna asupra motivului pentru

care există: câștigarea de suflete pentru Hristos. În unele părți ale lumii, biserica se dezvoltă rapid, pe când în alte locuri, crește foarte lent. Acolo unde creșterea este rapidă, una dintre nevoile noastre majore este aceea de a menține acest ritm și de a concepe o structură care să poată susține această creștere. Există părți în care nu avem o infrastructură. Biserica se dezvoltă foarte repede, nu există biserici, nu avem pastori... Așadar, Conferința Generală a ajuns la concluzia că această creștere trebuie susținută adecvat. Sunt însă unele părți ale lumii în care biserica nu crește deloc, deoarece societățile sunt din ce în ce mai secularizate. În astfel de locuri, trebuie analizate modalitățile de dezvoltare. Așadar, responsabilitatea mea este aceea de a ajuta biserica să se concentreze asupra misiunii, să susțină creșterea – acolo unde există – sau să o stimuleze – acolo unde nu există.

Ce gânduri ați dori să le transmiteți fraților din România?

Biserica din România crește. Dar există pericolul să devină din ce în ce mai secularizată și e posibil ca, pe măsură ce economia se dezvoltă și viața devine mai ușoară, adevăratele valori spirituale să fie uitate. Mesajul meu pentru Biserica Adventistă din România este să-și aducă aminte mereu de valorile spirituale și de faptul că singura Persoană care ne poate oferi totul este Isus. Nu uitați: și biserica din România are o misiune. Dintre milioanele de români, numai 70-80.000 sunt adventiști. Cu siguranță că fiecare membru are un cerc de influență, unde există oameni care pot fi aduși la Isus Hristos. Esența mesajului meu pentru Biserica Adventistă din România este: Rămâneți la un nivel spiritual înalt! Priviți întotdeauna la Isus! Împărtășiți neconținut altora dragostea Sa!

Delia Buciuman

redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Cunoscutul evanghelist Mark Finley împreună cu Royce Williams, de la postul de televiziune „It Is Written”, s-au aflat pentru zece zile în România, unde au vizitat tot atâtea orașe. Pretutindeni, în întâlnirile sale cu sute, chiar mii de oameni, Mark Finley a transmis un puternic mesaj de speranță. În continuare, vă prezentăm un jurnal de călătorie, așa cum a fost văzut și trăit de aceia care au avut bucuria de a întâlni acest oaspete drag.

5 noiembrie – Târgu-Mureș

Primul popas al fratelui Mark Finley fost la sediul conferinței, unde a fost întâmpinat de familiile pastorilor. În meditația prezentată, a subliniat patru aspecte majore din lucrarea de pastorație, pe care le-a rezumat sub formă de imperative: *Cunoaște pe Maestrul, Cunoaște Mesajul, Cunoaște Timpul, Cunoaște Misiunea.*

Următorul popas a fost la Centrul de Sănătate din Herghelea, unde s-a adresat unui grup de studenți și pacienți, evidențiind valoarea rugăciunii în tratarea bolilor. Dânsul și-a sprijinit cuvântarea pe cele mai recente descoperiri efectuate în Statele Unite, cu privire la relația dintre rugăciune și tratarea bolnavilor.

Seara, în marea sală a bisericii din centrul orașului Târgu-Mureș, a avut loc o prezentare publică în prezența a 800 de participanți. Subiectul tratat, *Hristos este mai mare*, ne-a ajutat să înțelegem că Domnul Hristos este mai mare decât dezastrele care ne lovesc din exterior, decât atacurile care vin din interiorul nostru, decât bolile și, în final, mai mare decât moartea.

În alergarea sa contra cronometru, oaspetele a fost și în comunitatea de rromi gabori, la Crăciunești. A vizitat mai întâi

o locuință, apoi adunarea, unde era așteptat cu nerăbdare de 150 de ascultători. Deși programul a început la ora 21, toți au urmărit cu atenție prezentarea Cuvântului. După masa tip agape din comunitate, am revenit în Târgu-Mureș.

Pe drum a folosit ocazia să discute cu șoferul care nu este membru al bisericii. În timpul discuției, acesta i-a spus fratelui Finley că s-a simțit vizat direct de predica dânsului, de parcă ar fi vorbit numai pentru el, și a promis că va face tot posibilul ca să fie botezat cu prima ocazie. Plin de bucurie, Mark Finley a spus: „Dacă ar fi fost doar pentru atât, a meritat să fac această călătorie lungă”.

Emilian Niculescu

6 noiembrie – Cluj

Aproape 1.000 de persoane au fost prezente la Casa de Cultură a Studenților, pentru a-l întâlni pe evanghelistul Mark Finley. Întâlnirea plină de adânci semnificații spirituale a strâns laolaltă membri ai bisericii din Cluj-Napoca și din comunitățile învecinate, precum și persoane fidele programului „Viața la Superlativ”, difuzat la Realitatea TV. Mesajul biblic plin de putere a întărit încă o dată convingerea că Isus Mântuitorul este singura speranță pentru omul mileniului III – confruntat din ce în ce cu mai multe nevoi. Muzica sacră a întregit programul serii, piesele muzicale apropiindu-i pe cei prezenți de Unicul Isus. Întâlnirea de la Casa de Cultură a fost precedată de o întâlnire a pastorului Finley cu pastorii din Conferința Transilvania de Nord, ocazie în care, prin devoționalul prezentat, i-a convins pe ascultători că rugăciunea este principala soluție pentru înaintarea Evangheliei.

Tomoiaș Ștefan

7-8 noiembrie – Oradea, Arad, Timișoara

Întâlnirea cunoscutului evanghelist cu publicul orădean a avut loc vineri seara, într-un frumos spațiu cultural – Casa de Cultură din localitate. Cei aproximativ 400 de vizitatori au fost adânc mișcați de predica ce l-a înălțat din nou pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, dar și ca prieten apropiat, ce oferă adevărata speranță omenirii „bombardate” continuu de boli, nesiguranță, suferință. Bucuria întâlnirii a fost întregită de o muzică aleasă, interpretată cu profesionalism și cu căldura-i sufletească specifică de către pastorul și violoncelistul Cristian Toma.

Sâmbătă, 8 noiembrie, biserica „Salem”, din Arad, și-a deschis larg porțile pentru cei peste 900 de participanți. Numeroși credincioși ai bisericii au cedat locurile zecilor de vizitatori neadvențiști, iar ei au urmărit întregul program la televizoarele instalate în sălile de la subsolul bisericii. Atât predica pastorului Finley, centrată pe expresia biblică „s-a sfârșit”, cât și muzica instrumentală și corală au creat în sufletele ascultătorilor „o atmosferă de cer”. Invitația a fost onorată și de mass-media, prin televiziunea locală din Arad și printr-un jurnalist de la un cotidian local.

Vizita oaspetelui nostru s-a încheiat sâmbătă după-amiază, la Timișoara, unde peste 600 de credincioși au umplut până la refuz sala bisericii „Betania”. Mesajul pastorului Finley a constituit o invitație adresată tuturor participanților, de a se așeza în mâinile lui Isus, argumentând în sensul acesta că mâinile Lui sunt mâini creatoare, mâini care binecuvântează, mâini care salvează și mâini ale slavei ce se va arăta. Programul muzical al întâlnirii a fost asigurat de formația corală „Laudes Christi”.

După încheierea programului, Mark Finley a înregistrat o emisiune la *Radio Vocea Speranței Timișoara* și a vizitat *Memorialul Revoluției Române*.

Emil Banga, Istoc Abel, Marius Morar

9 noiembrie – București, Ploiești

Duminică dimineața, sala mare a Campusului ITA din Cernica a fost locul bucuriei pentru cei care-l cunosc pe pastorul Mark Finley. Mulți credincioși adventiști împreună cu prieteni și cunoscuți au fost gata să asculte mesajul lui Dumnezeu, plin de puterea convingerii, că El ne iubește și ne asigură mântuirea prin Fiul Său. În sunet de flaut și orgă, precum și în acordurile grupului Chromatic, a fost mai ușor să simți prezența îngerilor. Unele comunități bucureștene au închiriat autocare pentru transportul invitaților și bucuria părtășiei a fost deplină. S-au reînnoit angajamente, s-au împropățat legături de suflet și s-a exprimat dorința unanimă de a rămâne legați în dragostea lui Dumnezeu.

În seara aceleiași zile a avut loc o întâlnire similară la Ploiești, la Casa de Cultură a Sindicatelor. Sala de 800 de locuri a fost plină și atmosfera, foarte plăcută. Au venit mulți admiratori adventiști și neadventiști ai pastorului Mark Finley, nu doar din Ploiești, ci și din Câmpina și din alte localități prahovene învecinate. Piese muzicale prezentate de grupul instrumental condus de maestrul Codrin Marin, precum și cântecele intonate de corul de copii au creat ocaziei un cadru deosebit. Același mesaj plin de speranță a încălzit inimile celor prezenți, aducând mireasma curată a caracterului divin și dorința mai fierbinte după împlinirea cât mai curând a făgăduințelor lui Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.

Leonida Ghioaldă

10 noiembrie – Iași

Delegația oficială – care a cuprins, pe lângă vorbitorul principal, pe fr. Royce Williams și fr. Adrian Bocăneanu – a fost întâmpinată chiar pe pista aeroportului de aproximativ 20 de studenți, care au fost darnici la dragoste, pâine și sare.

După ce, în cursul zilei, fr. Finley s-a adresat pastorilor și evangheliștilor Conferinței Moldova, seara, la Casa Sindicatelor, peste 1.000 de persoane din multe zone ale Conferinței au primit harul să re trăiască amintiri. Credem că decizii luate și nefinalizate sau decizii amânate la programele prezentate prin satelit sau televiziunea prin cablu și-au găsit acum rostul și împlinirea în practica spirituală a multor participanți, încurajate de mesajul plin de speranță și apelul puternic la credință și predare rostit de fr.

Mark Finley la Iași

Finley. Stau mărturie experiențe trăite chiar în această zi de persoane încă neadventiste.

Grupul de fluierașe al bisericii Betania, corul bisericii Sărărie, invitația la pocăință mediată vocal și inconfundabil de Gabriela Pepelea, toate unite într-un program întreg, prezentat de Cornel Dărvășan, ne-au hrănit certitudinea providenței divine, manifestată prin programarea unui asemenea eveniment la Iași.

Marius Munteanu

11,12 noiembrie – Craiova, Pitești

În jur de 900 de persoane au fost prezente pentru a se bucura de o întâlnire personală cu Mark Finley și pentru a mai asculta încă o dată mesajul transmis cu entuziasm de cel care, pe unii din cei prezenți, îi ajutase cândva să se hotărască pentru Hristos. Au fost prezenți atât membri ai bisericii, cât și persoane care l-au cunoscut pe Mark Finley în cadrul transmisiunilor prin satelit din 1996 și 1999 sau în cadrul emisiunilor de televiziune. Numărul mare de vizitatori ne-a întărit convingerea că sămânța Evangheliei, semănată prin orice mijloc posibil, va aduce într-o zi rod pentru veșnicie. Corul bisericii din Craiova și grupul vocal „Andante” au participat la realizarea unei atmosfere solemne și înălțătoare.

A doua zi, 12 noiembrie, a avut loc întâlnirea pastorilor din Conferința Oltenia cu fr. Finley. Prezentarea într-o manieră deosebită a teologiei evanghelizării a condus la un moment special, când pastorii s-au reînnoit pentru slujire și misiune.

Seara, Sala Sindicatelor din Pitești, o sală cu 800 de locuri, a fost ocupată în întregime de persoane dornice să-l vadă și să-l asculte pe Mark Finley, pe care îl văzuseră doar pe ecranul din biserică sau la Realitatea TV. Acum însă dânsul era prezent nu la Realitatea TV, ci în realitate. Și aici au fost prezenți, într-un număr impresionant, vizitatorii. Corul studenților adventiști din Pitești, corul Liceului Teologic Adventist din Craiova și pastorul Ciprian Crăciun și-au adus contribuția muzicală la reușita spirituală a acestei întâlniri. Deși programul se încheiase, mulți s-au adunat în jurul fr. Mark Finley pentru autografe, fotografii și discuții personale, dorind ca dânsul să mai rămână, măcar o clipă, printre ei.

Alin Cătrună

Mai mult decât cerem sau gândim noi

A revărsat Dumnezeu în Valea Prahovei frumuseți fără număr pentru bucuria sufletească a celor care străbat traseul sinuos al șoselei care face legătura între Conferințele Muntenia și Transilvania de Sud. Sinaia este una dintre stațiunile căutate de mulți drumeți ai muntelui, dar mai puțini știu că în acest orașel liniștit lumina adventă a fost aprinsă acum mai bine de 80 de ani.

La început a fost o mică grupă de adventiști, care a acumulat în timp o istorie plină de încărcătură sufletească, mai ales pentru aceia care au venit în atingere cu frământul vieții religioase de aici. Au fost vremuri bune când biserica din Sinaia a trăit experiențe mișcătoare prin care Dumnezeu Și-a descoperit dragostea față de copiii Săi, în ciuda loviturilor pe care vrăjmașul sufleților le-a îndreptat fără milă asupra adventiștilor sinaieni.

Comunitatea nu a crescut prea mult, din punct de vedere al numărului de membri, și nici material nu s-a dezvoltat, fapt pentru care a funcționat în spații

închiriate de la diferite persoane. La un moment dat, proprietarul a pus în vânzare spațiul în care se desfășurau serviciile divine ale comunității în ultima vreme, iar credincioșii s-au rugat fierbinte pentru intervenția lui Dumnezeu în favoarea lor. S-au făcut planuri pentru o construcție nouă, pe un teren care a fost achiziționat cu un efort destul de mare.

În același timp, în mod minunat și neștiut de nimeni, Dumnezeu lucra pentru rezolvarea problemei lor. O soră adventistă din SUA, care s-a născut în Sinaia și care în copilărie mergea împreună cu mama la întâlnirile adventiștilor de atunci, a venit în România să viziteze vechi cunoștințe și prieteni. Ajungând în Sinaia, a aflat și despre situația delicată în care se afla comunitatea, privind locul de închinare. Dumnezeu i-a sădit în minte gândul de a ajuta cumva la rezolvarea acestei probleme stringente și urgente.

De mai mult timp, apăruse în curtea unei vile, de pe o stradă centrală a orașului, o plăcuță cu inscripția „De vânzare”, dar cumpărători nu s-au găsit. Unul dintre membrii bisericii, văzând plăcuța respectivă, a gândit ca într-un vis: „Ce potrivită ar fi clădirea aceasta pentru biserica noastră!” A fost numai o dorință îndrăznească în taina cugetului care tânjea după un loc de închinare stabil, frumos amenajat. Când sora despre care am amintit – al cărei nume, din modes-

Leonida Ghioaldă

secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Muntenia

Comunitatea Sinaia

Pot să vă spun că am visat la o casă de rugăciune și, când mă uit în urmă, văd mâna lui Dumnezeu. De ce? Mă frământa mult gândul acesta și de multe ori vorbeam cu Domnul și ziceam: „Doamne, ce bună ar fi casa de vizavi. Tu poți!” Vorbeam cu sora mea și mereu ajungeam la concluzia că este imposibil. De unde să luăm o sumă așa de mare de bani? Vedeam mereu perindându-se fel și fel de cumpărători dornici de a avea această casă, dar îmi ziceam: „Doamne, dacă Tu dorești să avem acest loc ca o casă de închinare, Tu poți!”

După ce s-a cumpărat casa, le-am spus proprietarilor ce se va face cu această clădire și răspunsul a fost uimitor: „Extraordinar, de aceea nu am putut noi să vindem până acum!” Am lăudat pe Dumnezeu și am zis: „Cât de mică ne este credința!” Acum facem tot ce putem și ne implicăm cu toată ființa noastră, iar paharul inimii este plin de dă peste el. Fiecare Sabat este un colț de cer.

Cecilia Tudor

tie, nu a dorit să fie făcut public – a auzit despre imobilul de vânzare, s-a interesat de cost, de condițiile pe care le oferă, s-a rugat Domnului și a primit îndemnul Duhului prin care a înțeles că trebuie să acționeze. Convinșă că binecuvântările primite de la Dumnezeu nu ar putea fi vreodată evaluate, a luat hotărârea de a achita în două rate suma de peste 80.000 \$, oferind astfel comunității

din Sinaia un cadou la care membrii nu se așteptaseră niciodată. Parcă nu le venea să creadă că în momentul în care nu s-au mai putut aduna în clădirea închiriată – aceasta fiind vândută – Dumnezeu le-a oferit, „ca într-un vis”, un nou loc de închinare. Nu mai rămâne decât ca banii pe care i-au strâns prin colecte și donații să fie investiți pentru amenajarea unui locaș de rugăciune în care Dumnezeu să aducă mai departe binecuvântarea Sa cerească. Am rămas profund impresionat de felul în care Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem noi” (Efeseni 3,20).

Noua clădire

Gestul acesta, care arată o dragoste puternică față de Dumnezeu și un spirit deosebit de generozitate față de oameni, ne trezește încrederea că El nu ne lasă niciodată fără sprijin și sperăm ca lucrarea în comunitatea Sinaia să cunoască un avânt pentru slava lui Dumnezeu. Mi-am amintit cuvântul profetic care zice:

„Casele și pământurile nu vor mai fi de nici un folos sfinților în timpul de strâmtorare, pentru că ei vor trebui să fugă din fața gloatelor infuriate, și în timpul acela posesiunile materiale nu vor putea fi folosite pentru înaintarea cauzei adevărului. Mi s-a arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să nu fie legați de datorii sau lucruri pământești înainte de timpul strâmtorării și să facă un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu. Dacă ei au posesiunile lor consacrate pe altarul lui Dumnezeu și doresc să cunoască datoria lor față de El, Dumnezeu îi va învăța când este timpul să se elibereze de ele. Astfel ei vor fi liberi în timpul de strâmtorare și nimic nu-i va mai lega de pământ.” (EW 56)

Doamne, Îți mulțumim pentru cât de mare și bun ești! Te rugăm să reverși binecuvântarea și pacea Ta în inimile celor care Te iubesc mai mult decât orice. Amin!

Experiența noastră este extraordinară, pentru că altfel am dorit să realizăm noi lucrurile, dar Dumnezeu a lucrat dincolo de posibilitatea noastră de înțelegere. Noi am vrut să facem ceva pentru Sinaia și de mult am căutat o casă, un teren ca să construim ceva. Căutările noastre sunt dinainte de revoluție și, la un moment dat, am văzut o rază de lumină atunci când Conferința ne-a ajutat să cumpărăm un teren. Am făcut actele, documentația pentru o nouă construcție, dar lucrurile tot nu se mișcau. În primăvara acestui an, eram în spital când am primit o veste: „Știi că se cumpără casa aceea?” „Care casă?” „Nu pot să cred!” De multe ori treceam pe lângă casa aceasta și ne gândeam că ar fi bună. Dar cine se gândea că am putea s-o cumpărăm?

Eram disperați, dezarmați, orice făceam nu se lega și eram descurajați. Acum simțim că trăim. Nu avem cuvinte să mulțumim, lacrimi de bucurie mai avem și vom mai vărsa, este un mare har pe care Dumnezeu ni l-a oferit.

Popescu Nicolae

Dragă fiule,

sunt multe lucruri de luat în calcul când vine vorba de căsătorie

În ultima vreme, te-am avut pe suflet și m-am gândit mult la căutărilor tale după o tovarășă de viață. Știu că vârsta de douăzeci și cinci de ani ți se pare cam înaintată pentru celibat, însă căsătoria este ceva foarte serios. Mulți cred că aceasta pur și simplu se întâmplă, la fel ca moartea, și că nu prea ai ce să-i faci. Ei bine, soțiile nu sunt hărăzite de soartă. Ele sunt alese. Iar calitatea unei căsătorii poate fi mult sporită printr-o alegere chibzuită.

Au trecut treizeci și patru de ani de când mi-am unit viața cu mama ta. Sunt tot atât de mândru ca atunci că o am de soție! Cu toate problemele pe care ni le-a adus viața și cu toate trăsăturile negative prin care am contribuit amândoi, dacă ar fi să mai alegem o dată, tot împreună am fi. Sper ca și tu să ai parte de o astfel de experiență.

Iată câteva observații adunate de-a lungul anilor, care ți-ar putea fi de folos în alegerea unei partenere de viață.

Atracția

Căsătorește-te cu o persoană pe care o găsești atrăgătoare. O persoană a cărei companie îți face cinste. Cineva care are calități pe care le admiri. Însă asigură-te că aceste calități sunt dintre cele pe care vârsta le dezvoltă, nu le estompează. Căsătoria este pentru multă, multă vreme, iar viața va distruge „frumusețea” superficială.

Ceea ce vreau să spun este că gusturile tale se schimbă de-a lungul anilor. Ce credea că este important la vârsta de 15 ani a fost în mare parte depășit de alegerile pe care le-ai făcut la 19 ani. Iar ceea ce ți se părea de nota „zece” la 19 ani, probabil

că a fost notat cu „șase” sau „șapte” când ai împlinit 22 de ani. De fapt, majoritatea valorilor pe care le vei purta cu tine tot restul vieții se vor cristaliza între 25 și 30 de ani. Cu alte cuvinte, fiul meu, nu te grăbi într-o relație. Ai nevoie să te înțelegi mai întâi pe tine însuși.

Adevărata frumusețe crește o dată cu vârsta. Frumusețea superficială poate să-ți tulbure judecata și să te facă să te întrebi (prea târziu): „Ce s-a întâmplat?”

Spiritul de familie

Acum s-ar putea să nu ți se pară important ca soția ta să fie pricepută în treburile casei. Probabil că prietenele tale (este doar o presupunere) s-au apropiat mai mult de sfera „distracție”. În prezent, îți dorești pe cineva care să îți trezească buna dispoziție și căreia să-i placă ce îți place și ție. Este important să ai o prietenă alături de care să te simți într-adevăr bine. Dar, în cele din urmă, viața va ridica probleme mai serioase. Rufe murdare se vor strânge în grămezi și vasele nespălate la fel. Te vei sătura să tot mănânci în oraș. Facturile de achitat vor deveni o sarcină curentă. Iar curtea, garajul și mașina vor avea serios nevoie de atenție. În acest moment, „distracția” cedează locul întâi nevoii de „ajutor”.

O soție care să împartă cu tine sarcinile gospodărești este o adevărată binecuvântare! Calitățile mamei tale în acest domeniu au transformat multe corvoade în bucurie. Și o mare parte din viața de cămin este rezervată treburilor din casă.

Dacă intră în peisaj și copiii, atunci asemenea treburi vor rămâne în urmă de multe ori.

Bob Blum

*College Place,
Washington,
SUA*

*Adventist
Review,
19 iunie 2003*

Adaptabilitatea

Calitățile legate de atracție și pricepere în gospodărie contribuie mult la fericirea dintr-o căsătorie, dar nu sunt nici pe departe singurele condiții. Ceea ce face ca viața să fie plăcută și interesantă nu constă în rutina cotidiană, ci în surprize, în plăceri și propuneri neașteptate. Este un mare atu să ai o soție care poate accepta schimbarea cu grație, care se adaptează din mers și dovedește flexibilitate.

Viața nu este previzibilă. Se întâmplă și accidente. Au loc tragedii. Prietenii ne dezamăgesc. Ne îmbolnăvim. Toate acestea fac parte din realitate. Iar noi trebuie să învățăm să le facem față și să ieșim învingători.

Cum se pregătește prietena ta pentru neprevăzut? Face economii, are în mașină o trusă de prim ajutor și un cauciuc de rezervă? Sau pare să ignore nevoia de a fi prevăzătoare? Dacă îți iei o soție care clachează când este frustrată și stresată, atunci vei avea de purtat o povară mai mare în timpul greutăților, pentru că va trebui să o duci singur.

Fii atent și la cum își tratează corpul atunci când este stresată, când circumstanțele cer o minte limpede, ageră și sensibilă. Într-o bună zi, viitorul vostru, tu și copiii voștri veți depinde de mintea și sensibilitatea ei.

Viața poate deveni o aventură plăcută alături de partenera potrivită sau o povară apăsătoare, dacă nu ești pregătit ori ai lângă tine persoana nepotrivită.

Atitudinea

Partenera ta de căsătorie este prima persoană care te vede dimineața și ultima care te vede seara. În cele din urmă, îți va cunoaște toate eșecurile și neîmplinirile, toate defectele și frustrările. Nu vei putea să te ascunzi de ea – nici nu vei dori să faci acest lucru. Ea ar trebui să fie stâlpul tău de susținere, mângâierea, inspirația și bucuria ta.

Observă cum se poartă prietena ta când se află printre cei apropiați – părinți, frați, rude sau vechi prieteni. Probabil că așa se va purta și cu tine, o dată ce vă veți familiariza la fel de mult. Manifestă ea compasiune, prietenie, ajutor și înțelegere? Sau are mici scandaluri cu mama, se ceartă cu frații și vorbește nepoliticos cu mătușa sau bunicii ei?

Cum se poartă cu oamenii în vârstă, care au ieșit din rândurile forței de muncă? Îi ignoră și îi disprețuiește? Sau încearcă să le aline durerea și să le aducă o rază de bucurie? Va veni o zi când vei fi bătrân, neputincios și nu vei mai reuși să fii pentru alții o binecuvântare pe măsura dorințelor tale. Cum se poartă ea cu astfel de oameni, așa te va trata și pe tine. Atitudinea nu se schimbă ușor.

La în considerare și imaginea pe care o are despre sine însăși. Într-o zi vei fi „una” cu ea. Sunt recunoscător că mama ta este preocupată atât de sănătatea și bunăstarea ei, cât și de ale mele. Ea creează toate condițiile ca să devenim puternici, energici și echipați pentru realitățile vieții.

Blândețea și modestia

Blândețea și modestia – puterea înfrânată – sunt trăsături rare în căsniciile de azi. Mulți soți și multe soții își doresc poziția de putere, dar fără înfrânări.

Sper ca soția ta să fie o femeie puternică – cineva care să înfrunte cu înțelepciune forțele potrivnice și să înlătore obstacolele din calea dezvoltării voastre; cineva care să se apropie de tine cu seninătate și pace când sufletul tău este tulburat; cineva care să te atingă în multime, iar tu să știi – cineva cu o astfel de putere.

Totuși soția ta trebuie să dea pe față stăpânire de sine, să se abțină când tot sufletul ei strigă să meargă mai departe.

Antonimul blândeții și al modestiei este mândria. „Uită-te la mine! Mă descurc singură. Nu am nevoie de ajutorul tău!” Mândria a adus iadul în rai și poate face același lucru în căsnicia ta.

O ultimă analiză

Nimeni nu este perfect. Testul pe care îl ai de trecut este să alegi acele calități care sunt cele mai importante și mai durabile.

Nu putem să ne alegem singuri partenera de căsătorie. Pur și simplu nu suntem în stare să vedem totul. Este foarte important să îți iei suficient timp ca să o cunoști pe prietena ta și trebuie să faci tot ce poți ca să te cunoști pe tine însuși.

Dacă îți alegi soția fără îndrumarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, este ca și cum ai conduce o mașină fără benzină. La vale merge foarte ușor. Poți să virezi, să încetinești și chiar să oprești când dorești. Dacă ai suficient avânt, poți chiar să urci dealuri mici. Astfel, începi să crezi că deții controlul. Însă problema apare când drumul urcă abrupt, când te confrunți cu provocările vieții. Totuși, dacă îți faci plinul cu Duhul Sfânt, te poți bucura de călătorie până la capăt!

Fiule, te prețuim mult.

Cu dragoste, tata.

Traducere: Oana Pascu

Din Paris, cu dragoste...

De două sute de ani, românii au venit la Paris. Mai întâi, vlăstarele fanarioșilor și boierilor cu giubea și caftan. Din capitala Franței, ei au adus pe meleagurile dâmbovițene purtarea favoriților și a fracului, dar și vântul schimbării vremurilor. Când România a devenit un punct pe harta Europei, și nu doar o idee cântată de poeți, Montmartre și Champs Élysées au ajuns locurile de plimbare ale „junimii” plecate să se instruiască la marile universități pariziene. Reveniți în țară, tinerii absolvenți au adus cu ei o anumită idee de societate și comunitate umană. La începutul secolului XX, Bucureștiul primește denumirea onorantă de „Micul Paris”, iar România este o Franță la dimensiuni reduse, în Orientul Europei. Această legătură aproape naturală, creată între cele două țări latine, despărțite de o mare slavo-germanică, a fost curmată brutal de noii stăpâni instalați la București, după 1948. Cu greu, indivizi izolați, prin tentative temerare, au reușit să mai vadă „capitala culturii” europene. Cei mai mulți au rămas străini de frumusețile orașului de pe Sena, întrezărind ceva din Parisul depărtat în clădirile vechi ale Bucureștiului, împutinate tot mai mult prin grija „celui mai mare constructor al socialismului”.

Într-o zi, barierele ce despărteau popoarele bătrânului continent au căzut. Occidentul nu mai era lumea din afara „lagărului” socialist, ci un spațiu accesibil tuturor. Și iarăși pe străzile Parisului s-a auzit graiul dulce al românilor. Turiști, afaceriști, studenți, profesori, cerșetori, muzicanți, muncitori, toți au încercat să găsească aici un loc sub soare, unde să-și vadă visurile împlinite. Unii au aflat ceea ce căutau, alții au rămas dezamăgiți. Romanticul Paris, zugrăvit de scriitorii altei epoci, dispăruse. În locul lui a apărut o aglomerație de orașele mai mari și mai mici, cu peste 14.000.000 de locuitori de toate rasele și limbile pământului.

Printre mulții români sosiți la Paris au fost unii care nu s-au mulțumit doar să

câștige bani, practicând tot felul de meserii. Au vrut mai mult. De ce să nu aibă un loc unde să se roage în limba română, să cânte și să citească Biblia adusă de acasă? Și au crezut că vor avea așa ceva. Ei se numeau „advențiști”.

Mai întâi, a fost o grupă de Școală de Sabat în limba română, formată în cadrul bisericii din Neuilly-sur-Seine – un orașel lipit de Paris, cel mai bogat din Franța, un fel de „cartier al Primăverii”, ce număra printre locuitorii lui personalități politice și artistice.

Apoi, începând cu anul 1995, grupul românilor s-a mărit și ei au început să se adune o dată pe lună în cadrul unui serviciu divin în limba maternă. Lucrurile nu s-au oprit aici. Curând, adunările în românește s-au ținut săptămânal, într-o sală anexă a bisericii. Apoi românii au trecut în sala mare a templului. Din momentul acesta, numărul credincioșilor a înregistrat salturi spectaculoase: 100 în 1998, 150 în 1999, 200-250 în 2000, 350-400 în 2002 și aproape 500 astăzi, dintre care 100 sunt copii. Bineînțeles, locul de adunare a devenit neîncăpător. Însă Dumnezeu are soluții. Din 12 iulie 2003, 100 de persoane au găsit un spațiu mai neobișnuit de întâlnire în Paris: un teatru cu nume sugestiv – „Teatrul Oprimatului” (Theatre de l’Opprimé), gestionat de o asociație comunistă. Acolo este în curs de formare a doua comunitate adventistă română din Franța.

Nu întotdeauna lucrurile merg cu atâta ușurință. Românii adventiști se confruntă și cu probleme. Petru mulți, un acoperiș deasupra capului sau un loc de muncă reprezintă adevărate miracole. Veniți din România cu imaginea unui Occident aurit, unde oamenii abia așteaptă să-i ajute pe nevoiași, mulți sunt bulversați, șocați, când descoperă indiferența și egoismul lumii „civilizate”. Faptul că seara revii la locul de cazare este o dovadă solidă a ocrotirii lui Dumnezeu. Oricând o patrulă a poliției te poate interpela și, dacă nu te găsești în perfectă legalitate pe teritoriul

Emil Lazăr

pastor, Paris

francez, există riscul să petreci zile umiltoare în arest, neștiind dacă vei mai vedea vreodată străzile Parisului.

Dar cea mai mare confruntare a credincioșilor de aici este cea spirituală. În primul rând, există capcana materialismului. Prins de iureșul câștigului, nu mai ai timp pentru a te opri și a te gândi la Dumnezeu decât în treacăt, iar după o perioadă descoperi că nu mai ești omul sensibil la nevoia altuia, atent la ceea ce se întâmplă în familie și dornic de slujire în biserică. Mintea, chiar și la biserică, nu are decât un singur obiect de activitate: bani, bani, bani. Familia este un alt tărâm al încercării pentru cei plecați în străinătate. Relațiile soț-soție sunt puse la grea încercare, mai ales dacă cei doi s-au mulțumit cu o legătură de căsătorie nu foarte strânsă.

O categorie sensibilă o constituie tinerii necăsătoriți, mulți dintre ei ajunși de curând la majorat, plecați în căutarea unui destin mai bun. În fața unor provocări enorme, unii aleg, asemenea lui Daniel, să fie fermi în credință și valorile învățate, chiar dacă niciodată până atunci nu au dat dovadă de un interes ieșit din comun pentru cele spirituale. Alții, din păcate, supuși la tot felul de presiuni, cedează și aleg să trăiască o libertate fără limite și fără Dumnezeu.

Totuși, dacă întâmpinăm probleme, nu ele caracterizează cel mai bine biserica din Paris. Există tot mai multe raze de soare, care întăresc credința copiilor lui Dumnezeu. În general, oamenii pleacă în străinătate să câștige bani, nu să predice Evanghelia. Însă, din 1999 până astăzi, 25 de persoane s-au botezat la Paris. Zeci de oameni au intrat pentru prima dată într-o Biserică Adventistă aici, deși avuseseră ocazia să o facă în România. Unii au și rămas. Alții au făcut din ea locul de sărbătoare, din săptămână. Doar un amănunt edificator: programul

„Galileanul” din 2002 a transformat sala bisericii într-un loc neîncăpător, pe tot parcursul desfășurării lui. Românii prezenți făceau peste două ore pe drum, în fiecare seară, ca să fie prezenți la întâlnirea cu Dumnezeu, după ce trudeau o zi întreagă la muncă.

Biserica din Neuilly

Dar mărturia creștină a credincioșilor români nu se reduce doar la conaționalii noștri. Ea se extinde asupra familiilor de francezi. Sute de adventiști le-au câștigat încrederea prin seriozitatea, amabilitatea și corectitudinea lor. Când românii au început să apară în Franța, Biserica Adventistă de aici punea capăt lucrării de colportaj. Aceasta devenise imposibilă: case și blocuri dotate cu sisteme de securitate și alarmă, amenzi usturătoare pentru cei care nu respectau consemnul afișat la intrarea tuturor clădirilor: „Interzis colportorilor și vânzătorilor ambulanți”. Însă Dumnezeu a găsit cheia prin prezența celor mai neașteptați misionari în căminele oamenilor sceptici față de religie – credincioșii români care fac diferite munci în casele lor. O carte oferită într-o zi, o explicație despre credința practică, în altă zi, un exemplu de cinste și blân-dețe, toate acestea nu vor rămâne

fără rezultat și sunt siguri că va veni timpul când Domnul va aduna roada Sa, acolo unde sămânța a fost semănată.

Un eveniment marcant pentru întreaga comunitate română a fost vizita Excelenței Sale, domnul ambasador al României la Paris, Oliviu Gherman. Programată pentru 7 iunie 2003, ea a fost amânată în ultimul moment pentru 14 iunie. Dar, cu două zile înainte, ne-au sunat de la ambasadă și ne-au spus că Excelența Sa nu poate veni nici la data respectivă, deoarece trebuia să vină un oficial de la București. Dezamăgirea a fost mare. Ne-am temut că „cineva” l-a sfătuit să nu mai vină. Am mai convenit atunci o altă dată, deși nu mai credeam că va veni – 5 iulie. În Sabatul acela am primit niște oaspeți providențiali. „Înger alb”, un grup coral din Moldova, care se întorcea de la un concurs din Anglia, a poposit câteva zile la Paris. Iar programul oferit de „îngeri” a coincis cu vizita ambasadorului, prezent de data aceasta. La sfârșitul concertului am înțeles de ce Dumnezeu amânase întâlnirea de două ori. Cu lacrimi în ochi, emoționat de ceea ce a văzut și a auzit, ne-a mărturisit la ieșire: „De mult nu am mai trăit asemenea momente”.

Ar mai fi de spus și altele despre adventiștii români din Franța, despre bucuriile și tristețile lor. Un lucru trebuie spus: departe de casă, în condiții nu tocmai prielnice pentru a-ți trăi și afirma religia avută, cei mai mulți caută un drum către Dumnezeu. Dorul de țară, de prieteni nu-și găsește alinarea decât în bucuria de a cânta, a ne ruga și a mărturisi credința în limba strămoșilor noștri. Și minunea cea mai mare pe care o trăiesc românii la Paris este să vezi în fiecare săptămână moldoveni, ardeleni, munteni, olteni, basarabeni și ruși adunați împreună într-o comuniune a iubirii și adorării lui Dumnezeu.

ÎN SERVICIUL PUBLIC

între agonie și extaz

„Cuvântul Domnului i-a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: 'Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!'”

Reacția lui Iona la provocarea divină a fost îndelung criticată de toate generațiile de slujitori ai altarului. Pentru cei situați de cealaltă parte a baricadei, gata să critice orice lipsă reală sau închipuită a corpului pastoral, cartea lui Iona continuă să furnizeze muniție din belșug.

Fără îndoială, Iona și-a câștigat faima de a fi un personaj negativ cu antecedente agravante. Însă un lucru merită să fie luat în considerație. Dincolo de norul uriaș de critică în toată regula, Iona este un fenomen al slujirii publice. Din această perspectivă, el merită privit cu ceva mai multă bunăvoință și tratat cu mai multă atenție. Situația lui ne poate furniza o lecție valoroasă despre ceea ce suntem fiecare.

Într-o măsură destul de mare, cei mai înverșunați judecători ai omului lui Dumnezeu numit Iona se află ei înșiși în această postură. Această identificare poate fi în cea mai mare măsură înconștientă, dar efectul nu este mai puțin dăunător. Atacul împotriva spiritului de revoltă al profetului este un soi de autoflagelare, menită să liniștească propria conștiință apăsată de aceeași vină. În acest caz, diferența dintre condamnat și acuzator este doar conjuncturală. Rolurile s-ar putea schimba fără prea mare greutate.

Chemarea este o confruntare personală cu Dumnezeu

Încredințându-i lui Iona misiunea de a chema la pocăință una dintre cele mai importante metropole ale vremii, Dumnezeu S-a așezat în mod oficial de partea

acestei cetăți. Vestirea apropiatei judecăți divine era menită să determine o schimbare a vieții ninivenilor. În acest caz, viața lor ar fi fost cruțată. Exact acesta era interesul lui Dumnezeu de a trimite pe Iona la ei.

Iona nu putea accepta o asemenea schimbare de filozofie a vieții. El era pătruns până în măduva oaselor de doctrina potrivit căreia păgânii trebuie să piară, iar poporul ales să fie ocrotit și binecuvântat. Nici chiar în criza extremă, în fundul mării, el nu poate să nu amintească în rugăciune faptul că cei ce se alipesc de idoli vor fi nimiciți. Iona uită însă că poporul său era tot așa de alipit de idoli ca asirienii ignoranți și sângeroși. Cel puțin aceia nu avuseseră ocazia să fie învățați despre Dumnezeu și neprihănire, dar Israel era sub permanentă îndrumare a Legii și totuși poporul era aservit masiv închinării idolatre.

Iona depune orice efort să zădărnicească demonstrația pe care Dumnezeu vrea să o facă, adresând Evanghelia unui popor fără tradiție iudaică, în vederea redresării sale spirituale. Acest experiment aproape dăduse greș cu poporul ales. Dacă lecția ar fi reușit, Israel ar fi fost făcut de rușine. În timp ce împărații lui Israel și chiar Iuda se întrec în a duce pe Israel în rătăcire, împăratul din Ninive este capabil să devină reformator spiritual, așa cum puțini omologi din Palestina au făcut-o. Iona nu poate fi de acord cu o asemenea revărsare de har pentru cei netăiați împrejur.

Proorocul, provocat de chemarea și trimiteră divină, alege mai degrabă să suporte consecințele neascultării decât să-și schimbe atitudinea față de străini. În practica religiei, noi ne aflăm de multe ori în aceeași situație cu proorocul pe care-l condamnăm cu atâta virulență și sarcasm.

Ion Buciuman

*secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română*

„Noi” și „ceilalți” – „cei din biserică” și „cei din afara bisericii” – formăm adesea categorii peste care nu avem puterea morală să trecem. Nu este vorba de a încuraja legăturile interzise de Dumnezeu, ci de atitudinea față de oameni, fără discriminare religioasă. Se pare că apostolul Petru a întâmpinat același soi de dificultăți când a fost trimis la cei din casa lui Corneliu.

În vremea apostolilor, Dumnezeu a redistribuit responsabilitățile, trimițând pe Pavel și echipa lui la neamuri, lăsând lui Petru teritoriul unde putea lucra, păstrându-și prejudecățile. Dar cu Iona Dumnezeu a procedat diferit. Alte vremuri, alte metode, alți oameni, același Dumnezeu. Un Dumnezeu al tuturor oamenilor din orice limbă, seminție și popor.

Confruntarea cu sine este o experiență dură

În ultimă instanță, lupta lui Iona se dă pe un alt plan decât cel aparent, pentru că nu cu Dumnezeu are el așa de mult de lucru, ci cu sine. El nu se poate îndupleca pe sine să asculte de porunca lui Dumnezeu. Disciplina personală constituie, pentru Iona, cea mai mare provocare a vieții sale. Nici unul dintre marii bărbați ai Scripturii nu a scăpat de un asemenea fel de luptă. Apostolul Pavel avea să descrie mai târziu lupta sa cu sinele ca pe cea mai serioasă bătălie la care participa.

Exemplul desăvârșit al Mântuitorului strălucește deasupra zecilor de mii de conducători spiritali din decursul timpului, prin aceea că El S-a împotrivit până la moarte în lupta împotriva sinelui. Diferența este că, în timp ce Hristos a biruit, mulți alții, în frunte cu Iona, s-au dovedit a fi perdanți notorii. Este foarte interesant că, în această fază a confruntării, Dumnezeu este de partea lui Iona, apărându-i interesele. Dumnezeu trimite un pește docil și ordonat, ascultător și disciplinat,

care acceptă să-și schimbe atitudinea față de vietățile pe care le vânează de obicei, pentru a se transforma, timp de trei zile, în dădacă pentru prooroci îndărăt-nici.

Iona simte Providența purtându-i de grijă și reacționează pocăindu-se. Pentru câteva momente, sinele cedează locul voinței divine, care rămâne neschimbată privind misiunea la Ninive. Lecția divină de îndurare și ocrotire a dat rezultate, dar consolidarea este o chestiune de voință și alegere zilnică, la care Iona nu este foarte dispus.

Lecția de slujire este un continuum ascendent

Atunci când Iona dorește să devieze cursul slujirii sale după propriul traseu, este nevoie ca Învățătorul divin să intervină prompt pentru a curma cursul descendent al lecției de slujire. Voința liberă a

profetului are valoare limitată atunci când este vorba de misiune în interesul umanității. Cauza adevărului este mult prea însemnată pentru a permite pierderea de timp și irosirea ocaziilor favorabile unei populații foarte importante atât numeric, cât și strategic.

Dumnezeu așază elementele lecției de slujire într-o succesiune crescătoare. După ce obține o modificare de direcție prin criza din adâncuri, se încearcă retrăsurile de rigoare, folosind un mic umbrar, un viermișor și alte recuzite mai mărunte. După

etapa realizată de masivul monstru marin corector de conștiințe, noile mijloace și metode ar fi trebuit să conducă la desăvârșire personală. Studentul prezintă însă dificultăți serioase în pregătirea pentru examene. Conducerea este însă prea luminată și nu se descurajează, nu renunță și nu dă înapoi. Măcar pentru urmași și generațiile viitoare de slujitori ai adevărului și tot merită să meargă mai departe.

Mandatul divin de a merge până la marginile pământului se lovește de aceleași limite personale care sunt atât de aprig criticate de Iona. El era destul de bine pregătit în cunoștințele despre Dumnezeu, dar cunoașterea de El presupune un fel de apropiere față de modul Lui de gândire. Atenție, că marile viețuitoare

subacvatice abia așteaptă porunca divină să-și ia în primire prada care trebuie doar plimbată pe la rădăcinile munților, iar când va da dovadă de îndreptare, să fie debarcată pe plaja dinspre Ninive. Vegetalele sunt pregătite să intervină și să se retragă în funcție de cum are Dumnezeu de trebuință pentru antrenamentul misionarilor transculturali. Până și viermii se pregătesc să intre în serviciu, chiar la rădăcină. Dar unde sunt lucrătorii cu chip uman și inimă subdezvoltată? Această întrebare așteaptă răspunsul tău chiar astăzi.

Mica prințesă

– Cred că știu cum s-a simțit Sara Crewe, oftă Iunia, lăsând cartea pe măsuta de lângă pat. Numai că nu știu cum se va termina povestea mea.

S-a cufundat în pernă, iar gândurile sale au alergat spre luna septembrie, când se mutase la noua ei școală.

– Iunia, vrei să te joci cu noi după ore? o invitase Marta în prima dimineață.

Marta era cea mai populară fată din clasa a șasea. Părul ei negru, strălucitor, era aranjat într-o tunsoare stilată, iar hainele i se potriveau de minune pe silueta sa zveltă.

Iunia i-a zâmbit și a încuviințat. Profesoara le-a privit încruntată, amintindu-le că nu s-a terminat ora. *Mi-a fost greu să-mi las prietenii și să mă mut la București, dar acum, se gândea Iunia, poate că va fi bine.*

După ore, când fetele s-au adunat, o altă colegă, pe nume Simona, a încercat să li se alăture.

– Pe tine cine te-a invitat? a luat-o Marta peste picior.

– Chiar așa, vezi-ți de treabă, i-a spus amenințător Ioana, întorcându-i spatele.

Celelalte fete au chicotit și Simona s-a îndepărtat repede. Iunia nu se simțea în largul ei. De ce se purtasera așa?

Apoi, într-o zi, mama a adus-o pe Iunia la școală cu vechea Skodă. Mașina stătuse în service pentru reparații, fiindcă suferise un accident. Proprietarul garajului, prieten cu tatăl Iuniei, le împrumutase frumosul său BMW nou-nouț, până când mașina lor urma să fie gata. Câteva zile, membrii familiei se bucuraseră de acest lux, făcând glume legate de „mașina lor”.

Marta o aștepta pe Iunia la poartă. Pe fața ei s-a așternut o expresie îngrozită.

– A cui e rabla asta? a întrebat-o ea.

– A noastră, firește, s-a amuzat Iunia.

– Atunci... atunci BMW-ul argintiu nu este mașina ta? se bâlbâi Marta.

Părea că tot sângele i s-a urcat în obraji.

– Adică nu ești bogată? Și tatăl tău nu lucrează la Cotroceni?

– Nu, nu suntem bogați, i-a spus Iunia. Și nu, tata nu lucrează la Cotroceni. De unde ai scos povestea asta?

– Las-o baltă, i-o trânti Marta.

Cu aceste cuvinte, și-a smucit capul a dispreț și a plecat ca o furtună. Iunia a încercat să o ajungă din urmă, însă Marta s-a mulțumit să-i arunce o ultimă privire și câteva șoapte furioase.

– Of, pleacă. Nu ești decât un șoarece care încearcă să-i păcălească pe toți.

În seara aceea, Iunia a terminat de citit cartea *Mica prințesă**. Povestea era despre Sara Crewe care fusese cândva bogată, dar își pierduse mama, tatăl și averea. Ajunsesse slujnică în pensionul unde fusese elevă. Profesorii și elevele, care la început o trataseră împărătește, deveniseră cruzi și disprețuitori. Sara reușise să-și păstreze demnitatea, pretinzând în sinea ei că este o prințesă.

– Cred că știu cum s-a simțit Sara Crewe, oftă Iunia. Numai că nu știu dacă povestea mea se va termina la fel de frumos ca a ei.

Deodată s-a ridicat și a deschis din nou cartea, ca să citească despre cum se purta Sara când avea de îndurat necazuri. Tăcea, se gândi Iunia. *Și-a dat seama că, atunci când nu răspundea cu aceeași mânie, devenea mai puternică și tocmai cel care încerca să o rănească era de fapt mai slab.*

Privind spre măsută, la imaginea cu Isus și copilașii, Iunia și-a amintit ce îi spusese odată mama despre poză: „Vezi, copilașii aceștia sunt toți prinți și prințese, pentru că sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu”. Iunia pretinsese mai multe zile că este o „prințesă”.

De sub gene, două lacrimi i s-au prelins pe obraji. *Îmi este foarte greu să mă simt respinsă, medită ea. Dar voi încerca să nu uit că și eu sunt o prințesă și mă voi purta ca atare. Mai important, de acum înainte voi fi atentă la cum și de ce îmi aleg prietenii!*

*de Frances Hodgson Burnette

Bonnie Walker

Adventist Review,
august 2003

Traducere: Oana Pascu

Ora familiei

În seara aceasta, invită-ți familia la altar.

Discutați în ce constă valoarea fiecărui om. Dacă cineva s-a născut într-o țară bogată, înseamnă că Dumnezeu îl iubeste mai mult decât pe altul născut într-o colibă de lut?

– Faci vreo discriminare în purtarea ta față de colegii cu părinți bogați sau săraci?

– Estera a fost o fetiță orfană și probabil că a trăit în mare sărăcie înainte să ajungă regină. Era frumoasă, dar poate că mai erau și alte fete la fel de drăguțe. Ce făcea ca oamenii să fie atrași de ea? (Vezi Estera 1 și 2.)

Procesul Chartei Ecumenice continuă

Evaluarea situației ecumenice în Europa Centrală și de Est, identificarea modului în care procesul Chartei Ecumenice este susceptibil să contribuie la învingerea dificultăților actuale, acestea sunt obiectivele consultației care a avut loc în noiembrie 2003 la Leanyfalu, Ungaria, la invitația Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa (CCEE) și a Conferinței Bisericii Europene (CBE).

Charta Oecumenica este un document scurt, propunând „liniile directoare în vederea unei colaborări crescânde între Bisericile din Europa”. Ea a fost semnată în 2001 de președinții CCEE și CBE, apoi trimisă tuturor Bisericilor și Conferințelor Episcopale pentru studiu, aplicare și adaptare la contextul local. Până în prezent, Charta a fost tradusă în 30 de limbi.

Consultația organizată în Ungaria reprezintă o nouă etapă. Ea a fost programată de Comitetul comun CCEE-CBE. Ordinea zilei include rapoarte ale diferitelor țări din Europa Centrală și de Est asupra semnelor dătătoare de speranță și asupra dificultăților care caracterizează drumul ecumenic.

Participanții vor încerca să identifice perspectivele activității viitoare pentru a face să progreseze relațiile ecumenice și pentru a răspunde împreună provocărilor inerente procesului de integrare europeană. La consultație au participat

circa 40 de reprezentanți ai Bisericilor și ai Conferințelor Episcopale din 16 țări: Albania, Armenia, Belarus, Republica Cehă, Estonia, Grecia, Letonia, Lituania, Polonia, România, Rusia, Serbia și Muntenegru, Republica Slovacă, Ucraina, Ungaria și Turcia.

Consultația a fost, de asemenea, o oportunitate de a prezenta noua lucrare editată de secretariatele CCEE și CBE, *Charta Oecumenica*. Un vis, un text, un demers al Bisericilor din Europa. Aceasta include, pe lângă textul Chartei, diferite contribuții privind istoricul ei și speranțele pe care le-au suscitât inițiativele Bisericilor Europene. Lucrarea este disponibilă în engleză, franceză, germană și italiană.

(Vera Maria Neagu / „Viața cultelor” nr. 531)

Cuvânt de recunoștință

Am avut recent prilejul de a ne exprima recunoștința față de bunătatea lui Dumnezeu, oferind un dar pentru susținerea lucrărilor de la Școala Generală „Mihai Ionescu” din București. Știm că mulți dintre dumneavoastră ați făcut sacrificii pentru a contribui

la colecta care a fost organizată pentru acest obiectiv.

Vă mulțumim din inimă pentru spiritul dumneavoastră de împreună simțire, în virtutea căruia lucrările de amenajare a școlii pot continua. Sperăm că Dumnezeu ne va ajuta să le finalizăm curând, și copiii să aibă spațiul adecvat mult dorit, pentru pregătirea lor în condiții corespunzătoare.

Vă adresăm, dragi cititori, cele mai calde cuvinte de recunoștință pentru darurile și rugăciunile dumneavoastră și dorim să aveți și mai departe belșug de binecuvântare cerească.

Cu sentimente alese,

Colectivul cadrelor didactice al Școlii M. Ionescu

Erată

În *Curierul* din Noiembrie 2003, la pagina 6, în primul paragraf cu privire la Conferința Moldova, în loc de 22 de biserici locale, numărul este 221.

Pe pagina 7, în loc de „Cititori înțelepți”, titlul este „Cititori înțelepți”.

LA ODIHNĂ

LA ODIHNĂ

Mirela Șerban

După o lungă și grea suferință, la 35 de ani, a trecut la odihnă sora Mirela Șerban, în dimineața zilei de 8 noiembrie 2003.

Era cea mai mică dintre cele cinci fete ale familiei Vasile Dumitru, din C. Brâncoveanu, unde a crescut ca o copilă plăcută.

Se căsătorește în anul 1988 cu tânărul Gheorghită Șerban, din comunitatea Bărcănești, jud. Ialomița, având un băiețel – Ciprian.

Familia, rudele și sute de credincioși din împrejurimi, unde era cunoscută și iubită, au condus-o la odihnă până la ziua învierii.

Ion Mihalache

S-a născut în anul 1918 în localitatea Șuța Seacă, comuna Lucieni, jud. Dâmbovița, fiind al șaptelea copil al familiei. De la o vârstă tânără este atras de adevărul lui Dumnezeu, încheind sfântul legământ prin botez în anul 1936. În anul 1947 se căsătorește cu Leana Mihai, Dumnezeu binecuvântând căminul lor cu trei copii: Nicu, Petre și Rodica.

Este cunoscut ca un pasionat cercetător al Bibliei și Spiritului Profetic și slujește mai mulți ani ca prezbiter. Încheie călătoria pe acest pământ pe 28 octombrie 2003, încredințându-și viața în mâinile Mântuitorului, cu speranța că-i va întâlni pe cei dragi la a doua venire a Domnului Hristos.

Retrospectivă și privire în viitor

În timp de un an am folosit această pagină ca să îmi exprim gândurile și speranțele cu privire la diferite fațete ale calității vieții bisericii locale. Privind în urmă, îmi dau seama că am urmat un traseu variat. Am început cu imaginea pe care o am despre biserica locală ca un cămin al dragostei, o manifestare vie și convingătoare a ultimului apel al iubirii divine către o lume care L-a uitat pe Dumnezeu. Apoi am scris despre aspecte practice ale vieții bisericii – predicarea, vizitarea pastorală și vizitarea reciprocă a credincioșilor, comunicarea. Cu privire la comunicare, sper ca apelul meu pasionat pentru transmiterea bogată și rapidă a informației în toate sensurile să fie auzit. La fel de intens a fost îndemnul să eliberăm energiile creative și înnoitoare în viața bisericii locale, valorificând darurile spirituale așezate de Duhul Sfânt cu tot atâta generozitate ca și la Cincizecimea apostolică. Pornind de la experiența trăită la dedicarea bisericii de limbă maghiară din Reghin, Mureș, am trasat caracteristici importante în care o biserică trebuie să fie asemenea unei case a familiei. Altădată am găsit inspirație în cuvintele cu care Domnul Hristos Însuși S-a identificat când a spus: „Râvna pentru Casa Ta mă mănâncă”. În ultimul articol am scris despre tinerii din bisericile noastre – o sursă extraordinară de energie și creativitate.

Așa cum știm, calitatea vieții de biserică este una dintre cele trei valori strategice alese de Conferința Generală pentru perioada 2000-2005. Iată cum se exprimă

fratele Jan Paulsen, președintele bisericii noastre, în această privință: „Calitatea vieții, atât în interiorul, cât și în afara bisericii, se referă la anumite valori concrete care se manifestă în viața de zi cu zi, în conduita și în deciziile noastre. Dar mai este ceva, ceva care mă preocupă foarte serios de multă vreme. Doresc să știu despre această biserică nu numai că are dreptate, dar și că este caldă – că este o societate în care îți place să trăiești. Doresc să știu că un necunoscut poate să intre de pe stradă, să stea un ceas, și la plecare să-și spună că trebuie să vină din nou. Doresc să știu că membrii noștri din fiecare biserică răspândesc o atmosferă atrăgătoare, care poate să convingă oameni care au trecut prin experiențe aspre că sunt iubiți, că sunt doriți, că această biserică există pentru ei. Nu doresc ca această biserică să fie plină numai de oameni de succes, ci doresc să fie o comunitate în care te vindeci, un organism viu și prietenos. Dacă examinăm roadele Duhului Sfânt, vom vedea că toate își găsesc rostul în relații.”

Recent a apărut și în limba română o carte apreciată în întreaga lume: Christian Schwarz, *Dezvoltarea naturală a bisericii* (Editura Impact Media, Timișoara, 2003). Autorul prezintă rezultatele studiilor efectuate pe mii de biserici din lumea întreagă și care arată că bisericile de calitate și care cresc au opt caracteristici distinctive: (1) conducere care împuternicește; (2) slujire orientată pe daruri; (3) spiritualitate pasionată; (4) structuri funcționale; (5) grupe mici integratoare; (6) serviciu de închinare

**Adrian
Bocăneanu**

*președinte,
Uniunea Română*

inspirator; și (8) relații bazate pe dragoste.

Folosind o imagine simplă, autorul arată că fiecare biserică este datoare să identifice domeniul în care este deficitară și să acționeze energic pentru remediere.

Istorisiri și imagini biblice

Într-un moment de criză pentru numerosul popor israelit în drum spre Canaan, Moise a stabilit un model de conducere care favorizează dezvoltarea de lideri cu răspunderi administrative și spirituale importante (Exod 18,13-27). La fel avea să se întâmple cu biserica primilor apostoli (Fapte 6,1-6). Sanctuarul s-a construit și a fost organizat să funcționeze prin contribuția unui mare număr de bărbați și femei, fiecare potrivit darurilor spirituale care acum se dezvoltau în folosul comun. Rugăciuni calde au însoțit fiecare moment de criză sau de triumf din viața

bisericii primare. Apostolul Pavel ilustrează funcționarea bisericii prin imaginea corpului uman, bazat pe structuri interdependente. Și lista poate să continue.

Aceste exemple ne ajută nu numai să recunoaștem caracteristicile unei vieți sănătoase de biserică, în dezvoltarea cantitativă și calitativă, dar sugerează modalități practice de acțiune, de intervenție, acolo unde sunt lipsuri care trebuie să fie remediate.

La sfârșitul acestei serii de articole, în pragul unui an cât se poate de important pentru viața și misiunea bisericii, aș dori să ne verificăm, ca persoane și ca biserică locală, și să vedem în ce măsură calitatea vieții noastre răspunde chemării lui Dumnezeu și nevoii lumii. Iată, dintr-un document votat de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în primăvara anului 2001, prin ce să demonstrăm o înaltă calitate a vieții personale și de biserică:

- membri a căror viață

demonstrează și ilustrează bucuria mântuirii, refacerea vieții și așteptarea lumii viitoare;

- grupe de studiu biblic săptămânal, organizate pentru toate grupele de vârstă, cu un conținut adecvat;

- închinare comună săptămânală, în Sabat;

- dezvoltarea vieții de rugăciune personală, de familie și de grup;

- instruire regulată, ca discipoli ai lui Hristos, pentru mărturie și angajare în activitatea bisericii locale;

- conștientă și participare la lucrarea mondială a bisericii;

- îngrijirea membrilor de toate vârstele, potrivit cu nevoile lor diverse, pornind de la darurile lor spirituale;

- adventiști de ziua a șaptea care sunt cunoscuți ca cetățeni model în societate și ale căror valori de viață, pe plan mental, fizic și spiritual, sunt întregite de compasiune și servire.

Atenție! Febră de evanghelizare în Diviziunea Euro-Africa!

Martin Haase, director al Departamentului de Comunicații și Leadership

Primul raport sosit din uniunile noastre relevă deja cu certitudine că, încă din seara de deschidere a celei de-a treizeci și treia Întâlniri Anuale care a avut loc la Jogeny, Elveția, în perioada 2-5 noiembrie 2003, s-a mișcat ceva în Diviziunea Euro-Africa. Alberto Guaita, președintele Uniunii Spaniole, a putut raporta o creștere de 10,89% a numărului de membri ai bisericii în această uniune. Numai în Madrid avem acum șaisprezece biserici. O nouă biserică, aflată încă în proces de construire, este deja neîncăpătoare și nu poate răspunde satisfăcător nevoii de spațiu. „Se pare că, în diviziunea noastră, a erupt o febră de

evanghelizare”, a declarat zâmbind secretarul Gabriel Maurer. De fapt, în diviziunea noastră avem în prezent următorii lucrători activi: 54 misionari, 38 asistenți misionari voluntari, 13 tineri voluntari, mulți voluntari ai Misiunii Globale, „plantatori de biserici” și alte persoane implicate în programe misionare.

Este adevărat, ca o consecință a reorganizării din diviziunea noastră, în anul 2002, numărul membrilor botezați ai Bisericii Adventiste a scăzut la 169.741; însă tocmai acest lucru, după părerea lui Gabriel Maurer, a condus în uniuni la o nouă orientare binecuvântată de Dumne-

zeu. În perioada 30 iunie 2002 – 30 iunie 2003, 4.724 de persoane au intrat în biserică noastră prin botez. Numărul bisericilor a crescut la 2.451, iar cel al grupelor, la 509. Numai în primul trimestru din 2003, familia diviziunii noastre s-a mărit cu 669 de noi frați și surori. Această tendință este încurajatoare, mai ales dacă ne gândim la numeroasele activități de evanghelizare prevăzute pentru 2004 – „Anul evanghelizării”.

Regretele au fost cu atât mai mari atunci când Daniel Belvedere, predicator pasionat al Veștii Bune și actualmente director al Departamentului Școlii de Sabat și Lucrării Personale, a anunțat că va

ieși în curând la pensie. „Puțini oameni au lucrat și au realizat atât de mult în acest departament ca Daniel Belvedere”, a afirmat președintele Ulrich Frikart despre acest misionar neobosit. La începutul anului următor, Daniel Belvedere și soția sa, Laura, se vor întoarce în țara lor natală, Argentina.

Au mai fost multe schimbări de personal în timpul celor patru zile de consultații care s-au ținut la Jogny, o mică localitate situată

Federației Franța-Sud. Este foarte dinamic și are simțul umorului. El a activat și în alte sectoare, printre altele, ca profesor de teologie practică la Seminarul din Collonges-sous-Salève din Franța, ca misionar în Madagascar și ca director al departamentului de tineret în Uniunea Oceanului Indian. El și-a luat doctoratul în teologie pastorală la Universitatea Andrews. El și soția sa, Christiane, au două fiice adulte.

Conform tradiției, începând cu anul 2005, Christiane se va ocupa de soțiile de pastori. Până atunci, actuala directoare de „păstorire”, Maeve Maurer, își va urma activitățile în sânul acestui departament. Pe lângă

funcția de director al campusului adventist din Sagunto, Spania, Carlos Puyol, fostul secretar al diviziunii noastre, va conduce în continuare Departamentul Publicității. El s-a întors din Spania în urmă cu câteva luni, împreună cu soția sa, Rosa Maria.

la nord de Lacul Geneva. De exemplu, Bruno Vertallier este noul director al Asociației Pastorale, ales prin delegați. La începutul acestui an, predecesorul său, Gabriel Maurer, a fost ales în postul de secretar al diviziunii euro-africane. Bruno Vertallier, în vârstă de 55 ani, este președintele

În diviziunea noastră, anul viitor va fi marcat de numeroase activități spirituale și de programe de evanghelizare. În toate uniunile noastre se pregătesc mai multe proiecte misionare. Congresul pan-european al tineretului, care va avea loc în vara următoare la Wrocław, Polonia, promite să fie un eveniment cu totul deosebit. Sunt așteptați aproximativ 4.500 de tineri din Diviziunea Trans-Europeană și din diviziunea noastră. Ei se vor reuni în impresionantul Palat al Congreselor Hala Ludowa.

„Hope for the Big 13” (o speranță pentru cele treisprezece orașe cele mai mari) este un alt proiect care va fi lansat chiar înaintea sesiunii Conferinței Generale și care prevede plantarea unor noi biserici în primele treisprezece metropole ale lumii.

În acord cu Conferința Generală, diviziunea noastră a hotărât să pregătească un program autonom din punct de vedere financiar, numit „Douăsprezece porți de intrare în Împărăție”, în vederea creării unor noi biserici în marile orașe din cele douăsprezece uniuni ale noastre.

Cei doi invitați de la Conferința Generală, Claude Sabot, secretar asociat, și Roy E. Ryan, trezorier asociat, au fost foarte impresionați de atmosfera de prietenie care a prezidat această întâlnire. Ei au urmărit cu atenție rapoartele diferitelor departamente. Extrasle din aceste rapoarte sunt disponibile pe următoarea adresă de Internet: www.eann.org

Noua deviză a bisericii noastre mondiale – „Uniți într-o solidaritate cordială” – a fost o realitate tangibilă pentru cei aproape 70 de delegați sosiți din toate uniunile și instituțiile Diviziunii Euro-Africa.

Traducere: Oana Pascu

**40.000
lei**

Această carte este experiența unei vieți transformate prin dragostea și puterea lui Dumnezeu. Dintr-un tânăr cu un viitor sumbru, Doug Batchelor ajunge unul dintre cei mai de succes evangheliști ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acum este directorul postului de televiziune *Amazing Facts*, din SUA.

**65.000
lei**

Istoria presei adventiste din România este, ca orice istorie, în plină desfășurare. Ea nu poate fi înțeleasă în afara contextului general al societății românești și a conjuncturilor specifice, cărora Biserica Adventistă din România a trebuit să le facă față.

Citește această carte și vei cunoaște modul în care presa adventistă română a contribuit la dezvoltarea, extinderea și menținerea unității doctrine și organizatorice a Bisericii Adventiste din România.

**50.000
lei**

De ce o carte despre Maria Magdalena? A fost la fel de inteligentă ca Solomon? Probabil că nu. A fost la fel de frumoasă ca Bat-Șeba? Biblia tace cu privire la acest lucru. Atunci, ce anume o face pe Maria deosebită? Doug Batchelor dezvăluie frumusețea Evangheliei prin ochii celui mai devotat ucenic al lui Isus. Descoperă portretul unui Mântuitor blând și iubitor, care, fără să ne condamne sau să reacționeze măcar cu vederea trecutul nostru, ne oferă un nou viitor, dacă, asemenea Mariei, ne vom așeza la picioarele lui Isus.

**55.000
lei**

Nepromițător era cuvântul care definea copilăria lui José Rojas. Născut într-o familie cu probleme, José a crescut într-o permanentă groază de scandalurile tatălui său beat.

La școală, copiii râdeau de accentul său și îl necăjeau, strigându-l „sconcs” și „mexican murdar”. José a ajuns să învingă dezavantajul pe care-l avea din cauza notelor proaste și a dezinteresului pentru școală. A conceput o strategie pentru lucrarea cu tineretul, care are nimic altceva decât dragostea și rugăciunea. Astăzi, este chemat să predice în diferite locuri din lume întreagă, fiind în același timp, tatăl său, mentor altora.